

Forslag

til

Lov om ændring af byggelov og lov om bygnings- og boligregistrering

(Indførelse af mål for sagsbehandlingstiden for byggesager (servicemål), indførelse af en certificeringsordning for transportable konstruktioner, øget mulighed for indhentning af oplysninger i forhold til forebyggelse af ulykker i bygninger, ændring af dispensationsbestemmelser ved etablering af parkeringsarealer m.v., og udvidet registrering af varmeinstallationer m.v. i medfør af BBR-loven)¹.

§ 1

I byggeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1185 af 14. oktober 2010, som ændret ved lov nr. 389 af 2. maj 2012 og lov nr. 577 af 18. juni 2012, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 indsættes efter stk. 3, som nyt stykke.:

”Stk. 4. Ministeren kan fastsætte regler om, hvilke typer transportable konstruktioner der er omfattet af byggeloven.”

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

2. Efter § 15 indsættes før kapitel 4:

”Kapitel 3 A

Certificeringsordning for transportable konstruktioner

§ 15 A. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om, at visse transportable konstruktioner, der er omfattet af byggeloven i henhold til regler fastsat i medfør af § 2, stk. 4, kan blive certificeret i stedet for at skulle have en byggetilladelse i henhold til § 16, stk. 2. Ministeren kan fastsætte regler om certificeringsordningen for transportable konstruktioner.

Stk. 2. Klima-, energi- og bygningsministeren kan bemyndige en virksomhed, en sagkyndig institution eller organisation til at udøve beføjelser vedrørende akkreditering af virksomheder til at forestå certificeringen af transportable konstruktioner og udøvelse af kontrol og tilsyn, m.v. i forbindelse med certificeringen.

Stk. 3. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte bestemmelser om klageadgang ved de afgørelser, som certificeringsvirksomheder eller akkrediterede organer træffer, herunder hvilke forhold der kan påklages, og hvilken myndighed, der er klagemyndighed.

¹ Loven indeholder bestemmelser, der er nødvendige for anvendelsen af følgende forordning: Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 af 9. marts 2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og om ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF

3. I § 18 B, indsættes efter stk. 2, som nyt stykke:

”Stk. 3. Klima-, energi- og bygningsministeren kan endvidere fremsætte krav om at få udleveret oplysninger om, hvorvidt der i anden bebyggelse er anvendt samme type konstruktioner, materialer, installationer m.v., som har været anvendt i en bebyggelse, hvor der er sket en alvorlig ulykke, som beskrevet i stk. 1, 1. pkt. Kravet fremsættes over for fysiske eller juridiske personer, der er, eller må antages at være, i besiddelse af oplysningerne, herunder ejeren af bebyggelsen, hvori ulykken er sket, producenter, importører, forhandlere m.v. Hvis kravet ikke efterkommes, kan klima-, energi- og bygningsministeren meddele den pågældende påbud om at udlevere oplysningerne inden for en i påbuddet fastsat frist.”

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

4. I § 21 indsættes som stk. 3:

”Stk. 3. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at kommunalbestyrelsen skal fastsætte mål for sagsbehandlingstiden efter denne lov, og at disse mål skal offentliggøres. Derudover kan klima-, energi- og bygningsministeren fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen skal indberette de fastsatte mål for sagsbehandlingstiden til klima-, energi- og bygningsministeren.”

5. I § 22, stk. 1, indsættes som 3. pkt.:

”Dispensation fra bygningsreglementets regler om parkering fastsat i medfør af § 7, stk. 1, kan alene meddeles efter bestemmelsen i stk. 6.”

6. § 22, stk. 6, affattes således:

”Stk. 6. Dispensation fra bestemmelser om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund, kan alene ske på betingelse af, at der sker indbetaling til en kommunal parkeringsfond. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte nærmere regler om kommunale parkeringsfonde. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om dispensation på andet grundlag.”

7. I § 23, stk. 1, indsættes efter ”i henhold til denne lov”: ”eller regler fastsat i medfør heraf”.

8. I § 23, stk. 1, ændres ”og § 18 A, stk. 4.” til: ”§ 18 A, stk. 4, og § 25 D, stk. 2.”

9. I § 28, stk. 2, 1. pkt., ændres ”bygningsreglementet” til: ”regler fastsat i medfør af denne lov”

10. I § 28, stk. 2, indsættes som 3. pkt.:

”Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om mulighed for at klage over virksomhedernes afgørelser truffet i henhold til denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov, herunder regler om, at klageadgangen afskæres eller begrænses til retlige spørgsmål, at klageadgangen til ministeren afskæres, og regler om tidsfrister for, hvornår en klage er rettidigt indgivet.

11. I § 28, stk. 3, der bliver stk. 4, indsættes efter ”der iværksættes”: ”efter regler fastsat”.

12. I § 30, stk. 1, litra f, ændres ”§ 18 B, stk. 2” til: ”§ 18 B, stk. 2 og 3” og ”dokumenter” til: ”oplysninger”.

13. Efter § 30 B, indsættes som § 30 C:

”§ 30 C. Klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område.”

14. I § 31, stk. 1, 2.-4. pkt. affattes således:

”Klima, energi- og bygningsministeren kan herunder udpege en eller flere virksomheder til i henhold til forordningen at udstede europæiske tekniske vurderinger. Alle omkostninger i forbindelse med ansøgning om europæisk teknisk vurdering afholdes af ansøgeren. Virksomhedens afgørelser kan ikke påklages til klima-, energi- og bygningsministeren.”

15. § 31, stk. 2, ændres ”el, gas, vand og varme” til: ”el, gas, vand, varme og køling”.

16. § 31, stk. 3 og 4 ophæves.

Stk. 5 bliver herefter stk. 3.

17. § 31, stk. 5, der bliver stk. 4, affattes således:

”Stk. 5. Klima-, - energi- og bygningsministeren kan bemyndige Den Danske Akkrediterings- og Metrologifond til at udpege, vurdere, notificere og overvåge godkendelses-, kontrol-, certificerings- eller prøvningsorganer i henhold til de i stk. 1 nævnte forordninger og direktiver. Den Danske Akkrediterings- og Metrologifond kan kræve betaling for disse opgaver efter regler, der fastsættes af klima-, energi-, og bygningsministeren. De afgørelser, som Den Danske Akkrediterings- og Metrologifond træffer efter 1. og 2. pkt., kan ikke påklages til en administrativ myndighed.”

§ 2

I lov om bygnings- og boligregistrering, jf. lovbekendtgørelse nr. 160 af 8. februar 2010, som ændret ved § 2 i lov nr. 389 af 2. maj 2012, foretages følgende ændringer:

1. § 3, stk. 6, affattes således:

”Stk. 6. Registrets oplysninger om den enkelte energiforbrugers energiforbrug må ikke benyttes til kontrol af forhold, der er uvedkommende for det oplysnings- og energieffektiviseringsformål, som energiforbrugsoplysningerne er indsamlet til.”

2. I § 4, stk. 4, ændres ”forbrug” til: ”energiforbrug og installationer”.

3. I § 4, stk. 5, indsættes efter ”energiforbrug”: ”og installationer”.

4. § 9 a, stk. 6, ophæves.

§ 3

Loven træder i kraft den 1. juli 2013.

§ 4

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. § 2 kan dog ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

1.1. Lovforslagets formål og hovedindhold

1.2. Lovforslagets baggrund

2. Hovedpunkter i lovforslaget

2.1. Indførelse af en certificeringsordning for transportable konstruktioner

2.1.1. Gældende ret

2.1.2. Baggrunden for lovforslaget

2.1.3. Den foreslåede ændring

2.2. Undersøgelser af ulykker i bygninger

2.2.1. Gældende ret

2.2.2. Baggrunden for lovforslaget

2.2.3. Den foreslåede ændring

2.3. Indførelse af mål for sagsbehandlingstiden for byggesager

2.3.1. Gældende ret

2.3.2. Baggrunden for lovforslaget

2.3.3. Den foreslåede ændring

2.4. Ændring af dispensationsadgangen ved indbetaling til parkeringsfonde

2.4.1. Gældende ret

2.4.2. Baggrunden for lovforslaget

2.4.3. Den foreslåede ændring

2.5. Præcisering af den almindelige klageadgang ved kommunalbestyrelsernes afgørelser

2.5.1. Gældende ret

2.5.2. Baggrunden for lovforslaget

2.5.3. Den foreslåede ændring

2.6. Klageadgang ved private virksomheders godkendelser af konstruktioner, materialer og udførelsesmåder

2.6.1. Gældende ret

2.6.2. Baggrunden for lovforslaget

2.6.3. Den foreslåede ændring

2.7. Hjemmel til opfyldelse af forpligtelser i henhold til EU-retten

2.7.1. Gældende ret

2.7.2. Baggrunden for lovforslaget

2.7.3. Den foreslåede ændring

2.8. Implementering af direktivet om energieffektivitet i slutanvendelserne og om energitjenester

2.8.1. Gældende ret

2.8.2. Baggrunden for lovforslaget

2.8.3. Den foreslåede ændring

2.9. Ændring af DANAK's hjemmel til at opkræve betaling

2.9.1. Gældende ret

2.9.2. Baggrunden for lovforslaget

2.9.3. Den foreslåede ændring

2.10. Udvidelse af mulighederne for registrering af oplysninger om energiforbrug i BBR

2.10.1. Gældende ret

2.10.2. Baggrunden for lovforslaget

- 2.10.3. Den foreslåede ændring
- 2.11. Regler om henlæggelse af beføjelser
- 3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige**
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet**
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne**
- 6. Miljømæssige konsekvenser**
- 7. Forhold til EU-retten**
- 8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.**
- 9. Sammenfattende skema**

1. Indledning

1.1 Lovforslagets formål og hovedindhold

Lovforslaget skal primært tilvejebringe det fornødne hjemmelsgrundlag for klima-, energi- og bygningsministeren til at fastsætte bestemmelser om effektivisering af kommunernes byggesagsbehandling. Lovforslaget skal således skabe hjemmel til at fastsætte regler om, at kommunerne skal fastsætte og offentliggøre mål for sagsbehandlingstiden for byggesager samt skabe hjemmel til indførelse af en certificeringsordning for transportable konstruktioner.

Herudover har lovforslaget til formål at foretage en række mindre ændringer i byggeloven. De gældende bestemmelser, der skal medvirke til at forebygge større ulykker i bygninger, udvides, og reglerne om dispensation fra kravet om etablering af parkeringsarealer ændres.

Med lovforslaget indføres endvidere en generel hjemmel til opfyldelse af forpligtelserne i henhold til EU-retten. Desuden implementeres kravene til køling i henhold til direktiv om energieffektivitet i slutanvendelse og om energitjenester, og lovforslaget giver klima-, energi- og bygningsministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler om betaling til DANAK.

Desuden præciseres byggelovens klagebestemmelse, så det tydeliggøres, at afgørelser truffet i henhold til såvel byggeloven som de i medfør af byggeloven fastsatte regler kan påklages til statsforvaltningen. Herudover får klima-, energi- og bygningsministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler om klageadgang ved delegation af myndighedsopgaver til private virksomheder.

Endelig har lovforslaget til hensigt at foretage ændringer i lov om bygnings- og boligregistrering (BBR-loven). Lovforslaget forbedrer mulighederne for effektiv indsamling af oplysninger om varmeinstallationer i den eksisterende bygningsmasse, og herudover foretages en mindre konsekvensændring som følge af ressortændringen i 2011.

1.2 Lovforslagets baggrund

Klima-, energi- og bygningsministeren nedsatte i januar 2012 en arbejdsgruppe med deltagelse af repræsentanter fra KL, Dansk Byggeri, DI, Håndværksrådet og Landbrug og Fødevarer, som fik til opgave at beskrive forskellige modeller, som kan bidrage til at fremme en mere effektiv byggesagsbehandling i kommunerne. Det primære formål med lovforslaget er at gennemføre tiltag, som arbejdsgruppen er fremkommet med, og som skal bidrage til en effektiv byggesagsbehandling samt bidrage til at nedbringe kommunernes sagsbehandlingstid.

Lovforslaget har således til formål at fastsætte regler om, at kommunerne skal fastsætte og offentliggøre mål for sagsbehandlingstiden for byggesager i form af servicemål. Det er forventningen, at indførelsen af servicemål kan bidrage til at nedbringe sagsbehandlingstiden på byggesager og skabe

større ensartethed i sagsbehandlingstiden mellem kommunerne. Samtidig er det hensigten, at servicemål vil øge forudsigeligheden i sagsbehandlingen, således at virksomheder og borgere ved, hvornår de kan forvente at modtage deres byggetilladelse, og dermed kan tilrettelægge byggeprocessen mere hensigtsmæssigt.

Herudover har lovforslaget til formål at forenkle reglerne for transportable konstruktioner ved at indføre en certificeringsordning, hvor det påses, at konstruktionen har et forsvarligt sikkerhedsniveau. Transportable konstruktioner som f.eks. cirkustelte, festivaltelte og -scener skal i dag byggesagsbehandles, hver gang de opstilles, ligesom der skal betales gebyr, selvom det er nøjagtig samme konstruktion, der opstilles hver gang. En transportabel konstruktion, der certificeres, skal herefter kunne opstilles, uden at der foretages byggesagsbehandling hver gang konstruktionen opstilles.

Med lovforslaget foretages desuden en række mindre ændringer i byggeloven. På baggrund af de seneste vintres kollaps af større og mindre bygninger som følge af sne har der vist sig behov for at give klima-, energi- og bygningsministeren mulighed for at indhente oplysninger om brug af materialer, konstruktioner og installationer i ulykkesramte bygninger med henblik på at forebygge lignende ulykker. Desuden ændres reglerne om dispensation fra kravet om etablering af parkeringsarealer, da de gældende regler har vist sig u hensigtsmæssige og tvetydige i forhold til borgerne.

En stor del af EU-retten, som skal implementeres i byggeloven, har teknisk karakter og ændres, tilpasses og justeres ofte. Derfor indføres en generel hjemmel, hvorefter implementeringen af disse tekniske tilpasninger kan ske, således at det ikke fremover vil kræve en ændring af byggeloven. Der har endvidere vist sig behov for implementering af kravene om køling i henhold til direktiv om energieffektivitet i slutanvendelse og om energitjenester, da der i dag anvendes fjernkøleanlæg i Danmark. Med ikrafttrædelsen af den nye byggevareforordning udvides DANAK's opgaver, og da DANAK i dag ikke har mulighed for at pristalsregulere deres gebyrer, får klima-, energi- og bygningsministeren mulighed for at fastsætte regler, så dette muliggøres.

Endvidere har enkelte bestemmelser i byggeloven vist sig upræcise, og der er derfor behov for at foretage en ændring af disse. Således sker der en præcisering af bestemmelsen om klage over kommunernes afgørelser, og klima-, energi- og bygningsministeren gives adgang til at fastsætte regler om klageadgangen i tilfælde, hvor myndighedsopgaven i forhold til godkendelse af materialer, udførelsesmåder og konstruktioner varetages af private virksomheder.

Lovforslaget indeholder herudover et forslag om ændring af lov om bygnings- og boligregistrering med henblik på at øge mulighederne for registrering af varmeinstallationer i bygnings- og boligregistret (BBR). Der indføres en hjemmel til, at oplysningerne om bygningers og boligers energiforbrug kan suppleres med oplysninger om de centrale varmeinstallationer i den eksisterende bygningsmasse. Disse oplysninger skal bl.a. anvendes af klima-, energi- og bygningsministeren til implementering af direktiv om bygningers energimæssige ydeevne, art. 14 om eftersyn af varmeanlæg. I denne forbindelse præciseres det, at BBR-registrets oplysninger om den enkelte forbrugers energiforbrug ikke må benyttes til kontrol af andre forhold end dem, som oplysningerne er indsamlet med henblik på at kontrollere.

Endelig har der vist sig behov for at gennemføre en mindre ændring af lov om bygnings- og boligregistrering som følge af ressortændringen i 2011. Der er tale om en konsekvensændring, hvorefter administration af BBR-loven ikke længere er udlagt til en styrelse.

2. Hovedpunkter i lovforslaget

2.1. Indførelse af en certificeringsordning for transportable konstruktioner

2.1.1. Gældende ret

Midlertidige og transportable konstruktioner er omfattet af byggeloven, når konstruktionen agtes gjort til genstand for bygningsmæssig udnyttelse, der ikke er af rent forbigående art, jf. byggelovens § 2, stk. 3. Det betyder, at et antal transportable konstruktioner i praksis er omfattet af byggelovens anvendelsesområde. Transportable konstruktioner, der er omfattet af byggeloven, skal leve op til alle reglerne i bygningsreglementet, herunder kravet om byggetilladelse og ibrugtagningstilladelse inden konstruktionen opsættes henholdsvis tages i brug.

Det er dog kommunalbestyrelsen, der som bygningsmyndighed altid konkret skal vurdere, om en given transportabel konstruktion i et konkret tilfælde er omfattet af byggeloven.

Transportable konstruktioner omfatter telte, tribuner, scener mv. og anvendes ved alle former for arrangementer, blandt andet ved private fester, koncerter, sportsstævner, festivaler, by- og markedsfester, cirkusser, ved produktionsvirksomheder til brug for virksomhederne som midlertidige arbejdspladser eller til brug for opbevaring af materialer og lign.

2.1.2. Baggrunden for lovforslaget

Der er stor forskel i kommunernes administration af reglerne om transportable konstruktioner. Dels er der stor forskel på kommunernes vurdering af, hvilke transportable konstruktioner, der er omfattet af byggeloven og dermed skal leve op til alle krav i bygningsreglementet, herunder bestemmelser om byggetilladelse og ibrugtagningstilladelse. Dels er der stor forskel på selve byggesagsbehandlingen i kommunerne, herunder hvilke tekniske krav kommunerne mener, konstruktionerne skal leve op til, og hvilken teknisk dokumentation kommunerne finder tilstrækkelig i byggesagsbehandlingen.

Den uensartede praksis i kommunernes administration af reglerne medfører byrder for branchen, da det ikke er muligt på forhånd at vide, om en kommune vil nå frem til, om en given konstruktion ved en given opstilling kræver byggetilladelse, inden den opsættes. Den uensartede praksis medfører endvidere, at det ikke er muligt at vide, hvilken dokumentation der kræves i forbindelse med byggesagsbehandlingen af transportable konstruktioner.

I byggesagsbehandlingen skal ansøgeren over for kommunen dokumentere, at konstruktionen lever op til alle bestemmelser i bygningsreglementet, hvilket kan være vanskeligt at håndtere i praksis, da alle kommuner ikke nødvendigvis vil forlange at få fremlagt den samme form for dokumentation i ellers ens byggesager.

Dertil kommer, at den enkelte kommune i henhold til de gældende regler efter opsætningen af en konstruktion skal udstede en ibrugtagningstilladelse, inden konstruktionen må tages i brug. Dette er langt fra altid muligt, da de fleste konstruktioner opsættes få timer inden, de skal tages i brug. Opsætningen sker ofte i weekender, hvor kommunerne ikke har åbent og dermed ikke kan udstede en ibrugtagningstilladelse. Derudover skal der betales byggesagsgebyr hver gang, en kommune byggesagsbehandler en transportabel konstruktion, hvilket vil sige hver gang, konstruktionen skifter placering.

Som en konsekvens af den uensartede praksis, er der stor usikkerhed om og ukendskab til reglerne om transportable konstruktioner. Det har ført til udviklingen af en praksis, hvor langt størstedelen af de transportable konstruktioner både opsættes og tages i brug, uden der søges om byggetilladelse hos kommunen. Det betyder, at transportable konstruktioner ikke sikkerhedsmæssigt kontrolleres, og at det ikke regelmæssigt påses, om de transportable konstruktioner vedligeholdes og dermed opretholder et sikkerhedsmæssigt tilfredsstillende niveau.

De seneste år har der i lande uden for Danmark været alvorlige ulykker med transportable konstruktioner med dødsfald til følge. Siden 2011 er 11 personer i Europa, USA og Canada omkommet på festivaler og ved koncerter grundet sammenstyrtning af scener og kollaps af telte.

Der er derfor behov for nye regler på området, der dels varetager sikkerheden, og dels er ubureaukratiske og enkle at efterleve.

2.1.3. Den foreslåede ændring

Efter den foreslåede ændring bemyndiges klima-, energi- og bygningsministeren til dels at fastsætte regler, der præciserer begrebet ”transportable konstruktioner”, dels til at fastsætte regler om, at visse transportable konstruktioner, er omfattet af eller fritages for byggelovens anvendelsesområde og dels til at fastsætte indholdet af en certificeringsordning.

Ved fastsættelse af eksplicite regler om, at visse transportable konstruktioner er omfattet af eller fritages for byggelovens anvendelse, vil det kun være ved de konstruktioner, hvor dette ikke eksplicit er bestemt, at kommunalbestyrelsen skal foretage en konkret vurdering i henhold til byggelovens § 2, stk. 3, med henblik på at vurdere, hvorvidt en transportabel konstruktion i en given byggesag er omfattet af byggeloven.

Transportable konstruktioner, der er omfattet af byggeloven, enten eksplicit eller efter en konkret vurdering, kan efter fastsættelsen af en certificeringsordning blive certificeret. En konstruktion, der er certificeret skal ikke byggesagsbehandles, hver gang konstruktionen skal opsættes.

Transportable konstruktioner omfatter blandt andet telte, scener, eller lignende transportable konstruktioner, uanset om konstruktionen anvendes til sociale events, til brug på byggepladser eller andet formål.

Den foreslåede ændring har til hensigt at forenkle reglerne og dermed lette byrderne for branchen og at varetage sikkerheden ved brugen af transportable konstruktioner.

Certificeringsordningen skal være frivillig således, at ejeren eller brugeren af en transportabel konstruktion selv kan vælge, om konstruktionen skal certificeres eller byggesagsbehandles.

Ved ministerens udmøntning af den foreslåede bemyndigelse fastsættes der nærmere regler om, hvilke transportable konstruktioner, der er omfattet af kravet om enten certificering eller byggetilladelse og hvilke konstruktioner, der undtages fra disse krav. Eksempelvis kan mindre transportable konstruktioner eller konstruktioner, der alene anvendes til privat brug, undtages fra kravet om certificering eller byggetilladelse.

Ved udmøntningen af den foreslåede ændring vil det blive tydeligt angivet, hvilke tekniske og administrative regler, der skal være gældende for transportable konstruktioner, hvad enten de certifice-

res eller byggesagsbehandles. Transportable konstruktioner skal efter den nærmere udmøntning af lovforslaget primært efterleve de regler, der i sikkerhedsmæssigt og handicaptilgængeligt perspektiv er relevante for den pågældende konstruktion henset til dens udformning og anvendelse. Således vil transportable konstruktioner såsom scener, tribuner og telte blive undtaget fra at skulle leve op til reglerne om indeklima, isolering og lign.

Certificeres en transportabel konstruktion, vil certificeringen være gældende i en nærmere fastsat periode, inden for hvilken konstruktionen kan opsættes, uden at der skal indhentes yderligere tilladelse i henhold til byggelovgivningen.

Certificeringsordningen påtænkes udmøntet således, at de virksomheder, der ønsker at certificere transportable konstruktioner, skal akkrediteres hertil. Certificeringsvirksomhederne vil ved varetagelsen af certificeringen af transportable konstruktioner kunne blive underlagt offentlighedsloven og forvaltningsloven, såfremt der efter forhandling med justitsministeren i henhold til forvaltningslovens og offentlighedslovens bestemmelser fastsættes regler herom ved udmøntningen af certificeringsordningen.

Uagtet at certificeringen udøves af virksomheder, der akkrediteres hertil, er kommunalbestyrelsen fortsat bygningsmyndighed i henhold til byggeloven. Kommunalbestyrelsen har ikke pligt til aktivt at kontrollere om eller føre tilsyn med, hvorvidt byggelovgivningen overholdes, men hvis kommunalbestyrelsen bliver opmærksom på et ulovligt forhold, skal den i henhold til byggeloven søge dette lovliggjort. Et ulovligt forhold kan eksempelvis være, hvis en transportabel konstruktion opsættes uden, at konstruktionen er certificeret eller har fået en byggetilladelse. Lovliggørelse kan ske enten retligt, ved at der udstedes en efterfølgende tilladelse eller dispensation, eller fysisk, ved at det ulovlige forhold ændres således, at konstruktionen efterfølgende lever op til kravene. Lovliggørelse vil typisk ske ved meddelelse af påbud til konstruktionsejeren.

2.2. Undersøgelser af ulykker i bygninger

2.2.1 Gældende ret

Klima-, energi- og bygningsministeren har i den gældende § 18 B, stk. 1, i byggeloven mulighed for at iværksætte en undersøgelse af de tekniske årsager til en alvorlig ulykke i en bygning og de begivenhedsforløb, der har ført til ulykken. Bestemmelsen finder anvendelse ved alle ulykker, der sker i bebyggelse, hvor mange mennesker samles eller opholder sig, og såfremt der er sket personskade eller har været risiko herfor. Ministeren afholder udgifterne til undersøgelsen.

Klima-, energi- og bygningsministeren kan i stedet for at iværksætte en undersøgelse fremsætte krav om at få udleveret oplysninger, der belyser ulykkens begivenhedsforløb og tekniske årsager, såfremt bygningsejeren eller andre har iværksat undersøgelser eller lignende, hvorved sådanne oplysninger tilvejebringes. Denne hjemmel fremgår af § 18 B, stk. 2.

2.2.2 Baggrunden for lovforslaget

I perioden 2003 til 2011 har der været 14 kollaps af bygninger i Danmark, som har givet anledning til offentlig undersøgelse af årsagerne til ulykkerne. Undersøgelserne af de tidligere års kollaps af bygninger har vist, at bygningskollapserne har været forårsaget dels af belastning fra sne på tagkonstruktionerne dels af fejlkonstruktion af bygningerne.

Seneste eksempel på en ulykke i en bygning var kollapset af Club Danmark Hallen i Valby i december 2010. Statens Byggeforskningsinstitut udarbejdede en undersøgelsesrapport, der analysere-

de de mulige årsager til kollapset. I rapporten vurderedes det, at der var fejl i dimensioneringen og opførelsen af hallen, som sammen med ophobningen af sne på taget førte til kollapset af bygningen. Undersøgelsen viste også, at beregningerne for bygningens sikkerhed ikke stemte overens med den måde, bygningen faktisk var opført på.

Med henblik på at forebygge lignende ulykker i fremtiden udbad den daværende økonomi- og erhvervsminister ved den daværende Erhvervs- og Byggestyrelsen sig oplysninger fra producenten af limtræsspærerne, om, hvorvidt den samme type spærkonstruktion var blevet anvendt i andre bygninger. De gældende regler i byggelovens § 18 B gjorde det ikke muligt at pålægge producenten at udlevere informationerne, hvis han havde haft dem. Havde der været adgang til disse oplysninger, kunne der have været iværksat målrettede tiltag i relation til lignende bygninger.

Denne situation har tydeliggjort, at der er behov for at udvide den gældende oplysningspligt i § 18 B, stk. 2, til også at gælde andre oplysninger, der er relevante for at undgå ulykker i fremtiden, herunder oplysninger om, hvorvidt lignende konstruktioner, materialer, installationer m.v. er anvendt i andre byggerier.

2.2.3. Den foreslåede ændring

Det foreslås, at klima-, energi- og bygningsministeren gives mulighed for at kræve oplysninger, der er relevante med henblik på at kunne forebygge ulykker i bygninger, herunder oplysninger om, hvorvidt årsagen til ulykken ligeledes vil kunne forefindes i anden bebyggelse, udleveret fra sagens parter eller andre fysiske eller juridiske personer, der måtte være i besiddelse af oplysningerne. Det kan for eksempel være producenter eller importører af bestemte materialer eller konstruktioner, der var årsag til en ulykke i en bygning eller ejeren af den ulykkesramte bygning.

Efter ændringen kan vedkommende, der nægter at efterkomme et påbud om at udlevere oplysningerne, straffes med bøde i henhold til straffebestemmelsen i byggelovens § 30, stk. 1, litra f, ligesom det er tilfældet efter den gældende oplysningspligt i § 18 B, stk. 2.

2.3 Indførelse af mål for sagsbehandlingstiden for byggesager

2.3.1 Gældende ret

I henhold til de gældende regler kan kommunerne selv tilrettelægge byggesagsbehandlingen, og der er ikke regler om maksimal sagsbehandlingstid for byggesager. Der er heller ikke i byggeloven hjemmel til at fastsætte bestemmelser om, at kommunalbestyrelsen skal fastsætte og offentliggøre mål for sagsbehandlingstiden for byggesager.

Ifølge byggelovens § 16, stk. 10 kan ministeren fastsætte bestemmelser om, at kommunalbestyrelsen skal registrere oplysninger om faktiske sagsbehandlingstider for ansøgninger om byggetilladelse, ibrugtagningstilladelse og dispensationer.

Kommunalbestyrelsen er ligeledes i henhold til lov om bygnings- og boligregistrering forpligtet til at foretage visse indberetninger til bygnings- og boligregistret i forbindelse med en byggesag. De nærmere bestemmelser om registrering af oplysninger om faktiske sagsbehandlingstider er fastsat i bekendtgørelse om ajourføring af bygnings- og boligregistret.

2.3.2 Baggrunden for forslaget

Energistyrelsen (tidligere Erhvervs- og Byggestyrelsen) har siden 2010 hvert halve år offentliggjort en oversigt over kommunernes sagsbehandlingstider for byggesager. Siden den første offentliggø-

relse har der været en stigning i kommunernes samlede gennemsnitlige sagsbehandlingstid, og samtidig har det kunnet konstateres, at der på tværs af kommunerne er store forskelle i sagsbehandlingstiden.

Der er flere forhold, som kan være medvirkende til at forlænge kommunernes sagsbehandlingstid f.eks. ventetid i forbindelse med indhentning af supplerende oplysninger fra ansøgerne, høring af naboer og andre parter og indhentning af udtalelser fra andre myndigheder. De store forskelle i kommunernes sagsbehandlingstid tyder imidlertid på, at nogle kommuner er bedre til at tilrettelægge deres sagsbehandling end andre, og at der således må forventes at være et potentiale for mere effektiv sagsbehandling og nedbringelse af sagsbehandlingstiden, særligt i kommuner med lang sagsbehandlingstid.

Herudover er der behov for større forudsigelighed i sagsbehandlingen, da det er vigtigt for ansøgerne at vide, hvornår de kan forvente at modtage byggetilladelse, da byggeprocessen dermed kan tilrettelægges hensigtsmæssigt.

På denne baggrund indføres der krav om mål for sagsbehandlingstiden for byggesager (servicemål), hvilket i praksis vil betyde, at hver enkelt kommune skal fastsætte, hvor lang tid kommunen maksimalt kan bruge på behandlingen af en byggesag, og at kommunen skal offentliggøre servicemålet. Dette sker allerede i dag i en række kommuner.

2.3.3. Den foreslåede ændring

Det foreslås, at klima-, energi- og bygningsministeren får mulighed for at fastsætte regler om, at kommunerne skal fastsætte og offentliggøre mål for sagsbehandlingstiden for byggesager (servicemål). Derudover foreslås det, at klima-, energi- og bygningsministeren får mulighed for at fastsætte regler om, at kommunerne skal indberette de fastsatte servicemål for sagsbehandlingstiden til klima-, energi- og bygningsministeren.

Udmøntning af hjemlen vil ske i bekendtgørelsesform, hvor der vil blive fastsat krav om, at kommunerne skal fastsætte og offentliggøre som minimum ét servicemål for byggesagsbehandlingen, og at kommunerne skal indberette dette til klima-, energi- og bygningsministeren med henblik på, at denne kan offentliggøre en oversigt over samtlige kommuners servicemål. I forbindelse med udmøntningen vil hyppigheden for kommunernes fastsættelse af servicemål og indberetning til ministeren ligeledes blive fastsat. Samtidig vil der kunne blive fastsat regler om ministerens offentliggørelse af samtlige kommuners servicemål.

Servicemålene skal angive den sagsbehandlingstid i kommunen, som en ansøger skal påregne i den enkelte kommune for at få en byggetilladelse. Servicemålene skal således angive sagsbehandlingstiden fra det tidspunkt, hvor ansøgeren har indsendt en ansøgning om byggetilladelse, der fra ansøgerens side er fuldt oplyst, og frem til, at kommunen rent faktisk træffer den endelige afgørelse. I forhold til en eventuel forhåndsdialog i forbindelse med en byggesag, skal kommunen tydeliggøre overfor ansøgeren, hvornår forhåndsdialogen ophører, og den egentlige sagsbehandling påbegyndes.

Kommunen skal som minimum fastsætte ét servicemål men kan også fastsætte flere servicemål, eksempelvis for forskellige bygningstyper, hvis kommunen vurderer, at dette er hensigtsmæssigt. Endvidere skal kommunen offentliggøre servicemålene på deres hjemmeside, således at ansøgerne til enhver tid har mulighed for at orientere sig om en kommunes servicemål.

Den foreslåede bestemmelse giver desuden klima-, energi- og bygningsministeren mulighed for at fastsætte mere detaljerede krav til kommunernes servicemål, således at det kan gøres obligatorisk for alle kommuner at fastsætte servicemål for sagsbehandlingsforløbet, eksempelvis hvor lang tid, der må gå, førend kommunen kvitterer for modtagelsen af en ansøgning, hvornår partshøring skal iværksættes m.v.

Den enkelte kommune får selv mulighed for at fastsætte, hvor lang tid kommunen må bruge på behandlingen af en byggesag, og kommunerne kan således fastsætte servicemålene, så de afspejler kommunernes ressourcer på området. Indførelsen af servicemål forventes at have en effekt i form af aktiv stillingtagen til, hvor lang sagsbehandlingstid kommunerne vil byde virksomheder og borgere, og således forventes det, at servicemål kan bidrage til at nedbringe sagsbehandlingstiderne på byggesager og skabe større ensartethed mellem kommunerne.

Samtidig vil kommunerne gennem fastsættelse af servicemål have mulighed for at differentiere sig og dermed anvende sagsbehandlingstiderne som et erhvervspolitisk instrument, f.eks. med henblik på at tiltrække erhvervsbyggeri til kommunen via kortere sagsbehandlingstid.

Endvidere er det forventningen, at indførelsen af servicemål vil medføre større forudsigelighed i byggesagsbehandlingen, da servicemålene vil give ansøgerne en frist for, hvornår de kan forvente at modtage deres byggetilladelse og dermed kan påbegynde selve byggearbejdet.

2.4 Ændring af dispensationsadgangen ved indbetaling til parkeringsfonde

2.4.1 Gældende ret

I byggelovens § 7, stk. 1, er det bestemt, at der i bygningsreglementet kan fastsættes regler om størrelse, anlæg og indretning af ejendommens ubebyggede areal til sikring af tilfredsstillende opholdsarealer for børn og voksne, adgangs- og tilkørselsforhold, redningsmuligheder for redningsberedskabet og parkering.

Regler om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund er i medfør af byggelovens § 7, stk. 1, fastsat i bygningsreglementet. Heraf fremgår det, at der ved opførelsen af et byggeri skal udlægges tilstrækkelige parkeringsarealer til, at bebyggelsens beboere, de beskæftigede i bebyggelsen, besøgende m.v., kan parkere biler, motorcykler, cykler m.v., på ejendommens område.

Hvor stor en del af grundens areal, der skal udlægges til parkeringsareal, og hvornår det skal anlægges, fastsættes af kommunalbestyrelsen og skal fremgå af byggetilladelsen.

Der kan i henhold til byggelovens § 22, stk. 1, meddeles dispensation fra bestemmelser i byggeloven og de i medfør af byggeloven fastsatte bestemmelser, når det skønnes foreneligt med de hensyn, som ligger til grund for de pågældende bestemmelser.

Byggelovens § 22, stk. 6, bestemmer, at klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte bestemmelser for kommunalbestyrelsens adgang til at gøre en fravigelse fra bestemmelser om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund betinget af, at der sker indbetaling til en kommunal parkeringsfond. Sådanne bestemmelser er fastsat i parkeringsfondscirkulæret (cirkulære om kommunale parkeringsfonde). I henhold til cirkulæret forfalder bidraget til den kommunale parkeringsfond, når byggetilladelsen meddeles.

2.4.2 Baggrunden for lovforslaget

Der er i hvert fald i en kommune konstateret en praksis, hvor der meddeles dispensation fra kravet om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund efter byggelovens § 22, stk. 1, med vilkår om, at ejeren som betingelse for dispensationen skal lade tinglyse en deklaration på ejendommen.

Deklarationerne kan indeholde forskellige forpligtelser for ejendomsjerne, da vilkår stillet i henhold til byggelovens § 22, stk. 1, ikke administrativt er reguleret nærmere. Ejendomsjere kan blandt andet blive forpligtet til at etablere de parkeringspladser, der ellers er meddelt dispensation fra, på et senere tidspunkt, når kommunalbestyrelsen beslutter det, eller at betale til en parkeringsfond, ligeledes når kommunalbestyrelsen beslutter det.

Der er set eksempler på deklarationer, der er tinglyst i 1970'erne. Ved denne fremgangsmåde er hensynet til, at der etableres parkeringsmuligheder i forbindelse med opførelse af bebyggelse ikke sikret og ej heller hensynet til borgerne, som ikke kan forudse om eller hvornår, kommunalbestyrelsen beslutter at indfri en deklaration, da det alene er kommunalbestyrelsen, der bestemmer, hvornår deklarationerne skal indfries.

Den oprindelige hensigt med indførelsen af § 22, stk. 6, var, at skabe et klart retsgrundlag for vilkår om indbetaling til en kommunal parkeringsfond i forbindelse med meddelelse af dispensation fra kravet om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund. Med henblik på at sikre et klart retsgrundlag, bliver det med lovforslaget tydeliggjort, at der alene kan meddeles dispensation fra byggelovgivningens krav om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund efter bestemmelsen i § 22, stk. 6. Ved meddelelse af dispensation efter § 22, stk. 6, vil de i henhold til bestemmelsen nærmere fastsætte regler om kommunale parkeringsfonde finde anvendelse og i nærmere omfang regulere indbetalingen til parkeringsfonden og anvendelsen af midlerne i parkeringsfonden.

2.4.3 Den foreslåede ændring

Det foreslås, at § 22, stk. 6, ændres således, at det bliver klart, at der alene kan meddeles dispensation fra byggelovgivningens krav om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund på betingelse af, at der sker indbetaling til en kommunal parkeringsfond efter bestemmelsen i § 22, stk. 6. Ved meddelelse af dispensation efter § 22, stk. 6, vil de i henhold til bestemmelsen nærmere fastsætte regler om kommunale parkeringsfonde finde anvendelse og i nærmere omfang regulere indbetalingen til parkeringsfonden og anvendelsen af midlerne i parkeringsfonden.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det eksplicit kommer til at fremgå af byggeloven, at kommunerne ikke kan meddele dispensation fra byggelovgivningens krav om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund efter byggelovens § 22, stk. 1. Kommunerne kan således efter den foreslåede ændring ikke stille andre vilkår ved meddelelse af dispensation fra kravet om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund end indbetaling til en kommunal parkeringsfond, der skal være omfattet af samt følge de bestemmelser, som klima-, energi- og bygningsministeren fastsætter i henhold til § 22, stk. 6.

Den foreslåede ændring bemyndiger dog endvidere ministeren til i helt særlige tilfælde at fastsætte nærmere regler om, at der kan meddeles dispensation på andet grundlag end ved indbetaling til en kommunal parkeringsfond. Et helt særligt tilfælde kan eksempelvis være i tilfælde af, at det er fysisk umuligt at etablere parkeringsarealer på en grund.

2.5 Præcisering af den almindelige klageadgang ved kommunalbestyrelsernes afgørelser

2.5.1 Gældende ret

Kommunalbestyrelsens afgørelser, der træffes i henhold til byggeloven, kan påklages til statsforvaltningen, som varetager klagesagsbehandlingen. Byggeloven indeholder imidlertid ikke en bestemmelse, hvorefter de afgørelser, som kommunalbestyrelsen træffer i henhold til regler fastsat i medfør af byggeloven, kan påklages til statsforvaltningen. Det er dog almindelig praksis, at kommunalbestyrelsens afgørelser truffet i henhold til bekendtgørelser, der er udstedt med hjemmel i byggeloven, herunder bygningsreglementet, ligeledes påklages til og behandles af statsforvaltningen.

2.5.2 Baggrunden for lovforslaget

Som led i udøvelsen af den almindelige og generelle vejledning af kommunerne om anvendelse og fortolkning af byggelovgivningens bestemmelser, er Energistyrelsen blevet opmærksom på, at ordlyden i byggelovens § 23, stk. 1, ikke udtrykkeligt er i overensstemmelse med den måde, hvorpå klageadgangen anvendes i praksis.

Dertil kommer, at nogle af de regler, der er udstedt med hjemmel i byggeloven, og hvorefter kommunalbestyrelsen som led i dens status som bygningsmyndighed træffer afgørelser, enten ikke indeholder en bestemmelse om klageadgang eller angiver, at klage kan ske efter reglerne i byggelovens § 23, stk. 1. Som eksempler kan nævnes bygningsreglementet og bekendtgørelse om individuel måling af el, gas, vand og varme, der begge henviser til klagebestemmelsen i byggeloven og bekendtgørelse om brandvænsforanstaltninger for skorstene og ildsteder, der ikke indeholder en bestemmelse om klage over kommunalbestyrelsens afgørelser truffet i henhold til bekendtgørelsen, herunder afgørelser vedrørende opkrævning af gebyr.

2.5.3 Den foreslåede ændring

Det foreslås, at det i byggelovens § 23, stk. 1, tilføjes, at kommunalbestyrelsens afgørelser truffet i henhold til regler fastsat i medfør af byggeloven ligeledes kan påklages til statsforvaltningen. Herved får klagebestemmelsen i byggeloven dels samme anvendelsesområde, som bestemmelsen havde i byggelov for købstæderne og landet i lov nr. 246 af 10. juni 1960, og dels bringes lovens tekst i overensstemmelse med den måde, hvorpå klageadgangen i henhold til byggeloven udnyttes og udøves i praksis.

2.6 Klageadgang ved private virksomheders godkendelser af konstruktioner, materialer og udførelsesmåder

2.6.1 Gældende ret

Godkendelsen af materialer, konstruktioner og udførelsesmåder sker ikke som før i tiden på baggrund af bygningsreglementet, men på baggrund af andre bekendtgørelser udstedt i medfør af byggeloven.

Det er i dansk ret hovedreglen, at enhver forvaltningsafgørelse kan påklages til en højere forvaltningsmyndighed. Hvis klageadgangen således ikke er afskåret, kan en forvaltningsafgørelse altid påklages til den vedkommende minister. Denne hovedregel hviler på en retssædvane. I tilfælde hvor der sker ekstern delegation fra en myndighed til en privat virksomhed, vil der også på et ulovbestemt retsgrundlag være rekurs til den delegerende (oprindeligt kompetente) myndighed.

Retstilstanden betyder, at afgørelser, der er truffet af de virksomheder, der i henhold til byggelovens § 28, stk. 2, bemyndiges til at behandle sager om godkendelse af materialer, konstruktioner og udførelsesmåder, kan påklages til Energistyrelsen. Energistyrelsens afgørelser kan påklages til klima-, energi- og bygningsministeren. I sagsbehandlingen af en klage skal såvel de retlige som de faktiske

spørgsmål i sagen påses, og klageinstansen kan afgøre sagen, som hvis der havde været tale om en førstinstansafgørelse.

I forbindelse med behandlingen af en klage er Energistyrelsen og klima-, energi- og bygningsministeren underlagt officialmaksimen og skal qua derefter selv søge en sag oplyst, herunder aktivt tilvejebringe fakta om sagen, herunder de relevante tekniske informationer, hvor dette er nødvendigt.

2.6.2 Baggrunden for lovforslaget

Godkendelse af materialer, konstruktioner og udførelsesmåder i henhold til regler udstedt i medfør af byggeloven hviler ofte på et grundlag, som forudsætter en særlig teknisk faglig kompetence.

I 1991 blev ETA-Danmark, i henhold til byggevedirektivet (89/106/EØS), oprettet med det formål at udstede europæiske tekniske godkendelser (ETA'er). Derudover blev ETA-Danmark udpeget til at varetage administrationen af godkendelsesordningen for byggevarer i kontakt med drikkevand.

Siden oprettelsen af ETA-Danmark er den ulovbestemte klageadgang til den delegerende myndighed kun i meget begrænset omfang blevet anvendt. En væsentlig årsag til dette kan ligge i det forhold, at den særlig faglige tekniske kompetence, som er forudsætningen for at kunne vurdere byggevarernes egenskaber, vil være til stede hos det organ, som varetager opgaven med at administrere godkendelsesordningen og ikke hos den delegerende myndighed.

Det er generelt almindelig praksis, at klageadgangen til en delegerende myndighed begrænses til alene at angå de retlige forhold, hvis den oprindeligt kompetente administrative myndighed har uddelegeret en opgave ud fra en vurdering af, at det vil være hensigtsmæssigt, at opgaven varetages af et organ, som er i besiddelse af en særlig teknisk faglig kompetence.

2.6.3 Den foreslåede ændring

Det foreslås, at henvisningen til bygningsreglementet i byggelovens § 28, stk. 2, ændres til regler udstedt i medfør af byggeloven, da der som led i den seneste ændring af byggelovens § 28, stk. 2, ændret ved lov nr. 84 af 8. februar 2012, blev udfærdiget et nyt lovmæssigt grundlag for udstedelse af godkendelse af en række byggevarer. Ændringen medførte at det lovbundne monopol for ETA Danmark A/S til at udstede europæiske tekniske godkendelser blev ophævet og konkurrenceudsat. Godkendelse af materialer, konstruktioner og udførelsesmåder sker således ikke længere i henhold til bygningsreglementet men i henhold til andre regler udstedt i medfør af byggeloven.

Derudover foreslås det, at der indføres en bestemmelse om, at ministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser om borgernes adgang til at påklage en afgørelse truffet af en bemyndiget virksomhed i henhold til byggelovens § 28, stk. 2.

Ved den nærmere udmøntning af klageadgangen kan klima-, energi- og bygningsministeren fastsætte regler om, at de bemyndigede virksomheders afgørelser i forbindelse med godkendelse af materialer, konstruktioner og udførelsesmåder kan påklages til Energistyrelsen, alene vil der alene kunne klages over retlige spørgsmål. Herved kan Energistyrelsen påse virksomhedernes sagsbehandling, men Energistyrelsen kan ikke påse skønnet.

Virksomhedernes godkendelse af materialer, konstruktioner og udførelsesmåder vil hvile på et teknisk grundlag, som det kræver en teknisk specialviden at kunne administrere. Godkendelsesopgaven uddelegeres efter bestemmelsen i byggelovens § 28, stk. 2, til virksomheder, der besidder den kræ-

vede tekniske indsigt. Selvom selve skønnet for virksomhedernes godkendelser ikke påses af klageinstansen, vil hensynet til borgerne blive varetaget, da hele sagsbehandlingen og rammerne herfor kan påses af Energistyrelsen som klagemyndighed.

Virksomhedernes afgørelser kan påklages af afgørelsens adressater og andre med en direkte, væsentlig, individuel og retlig interesse i sagen. Partsbegrebet følger således forvaltningsrettens partsbegreb.

Derudover foreslås det, at der gives klima-, energi- og bygningsministeren hjemmel til at afskære klageadgangen således, at Energistyrelsens afgørelser ikke kan påklages til klima-, energi- og bygningsministeren. Dette er i tråd med de generelle regler for vurderingen af byggevarers lovlighed, da adgangen til at påklage Energistyrelsens afgørelser på området for markedsovervågning af byggevarer til anden administrativ myndighed er afskåret i henhold til byggelovens § 31D, stk. 2.

Endelig kan ministeren fastsætte frister for, hvornår en klage over godkendelsesvirksomhedernes afgørelser er rettidigt fremsendt til klagemyndigheden.

2.7 Hjemmel til opfyldelse af forpligtelser i henhold til EU-retten

2.7.1 Gældende ret

Byggeloven indeholder forskellige bestemmelser, der bemyndiger klima-, energi- og bygningsministeren til at implementere forskellige EU-forskrifter. Som eksempler kan nævnes, at byggelovens § 30 B, bestemmer, at ministeren fastsætter nærmere regler for gennemførelse af Rådets direktiv 92/43EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

Tilsvarende indeholder lovens § 31 bestemmelser, hvorefter ministeren kan fastsætte regler til gennemførelse af De Europæiske Fællesskabers forordninger og direktiver om byggevarer og energiforhold samt fastsætte regler med henblik på opfyldelse af De Europæiske Fællesskabers direktiver om installationer til måling af udgifter til el, gas, vand og varme.

Byggelovens hjemmelsbestemmelser til at implementere direktiver og andre forskrifter af EU-retlig karakter er således meget specifikke, hvilket medfører at byggeloven skal ændres hver gang en EU-retlig forskrift skal implementeres.

2.7.2 Baggrunden for lovforslaget

En stor del af de EU-retlige forskrifter, der skal implementeres i byggeloven har teknisk karakter og ofte består implementeringen alene i en tilpasning eller justering af de EU-retlige forskrifter. Disse ændringer skal implementeres via byggeloven, hvilket ofte kræver en hjemmel, således at der tilvejebringes et klart udtrykkeligt hjemmelsgrundlag til implementeringen.

Byggeloven står over for at skulle danne hjemmelsgrundlag for implementeringen af en del kommende ændringer og justeringer af EU-retlige forskrifter. Ændringerne, der skal implementeres, har primært teknisk karakter.

Som eksempler på EU-retlige forskrifter og ændringer hertil, der skal implementeres eller suppleres via byggeloven, og som derfor kræver en ændring af den gældende byggelov, kan nævnes:

- 1) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) Nr. 305/2011 af 9. marts 2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og ophævelse af Rådets

direktiv 89/106/EØF (byggevarereforordningen), der træder i kraft i juli 2013. Da det er en forordning, er den umiddelbart gældende i dansk ret. På nogle områder kan der dog tænkes at komme forhold, som medfører ændringer af krav til bygninger, der findes i bygningsreglementet. Det kan f.eks. være krav gældende for byggevarer i kontakt med drikkevand, for farlige stoffer, for nationale annekser til Eurocodes og evt. nye regler for brandklassifikation.

- 2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/125/EF af 21. oktober 2009 om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter (ECO designdirektivet). Der gennemføres en evaluering i 2012 med henblik på en eventuel revision i 2013 eller senere, der medfører udvidelse til nye områder, herunder byggevarer.
- 3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om energieffektivitet i slutanvendelserne og om energitjenester (energieffektiviseringsdirektivet), der indeholder bestemmelser, der ligeledes må forventes at skulle implementeres via byggeloven.
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF (VE-direktivet) artikel 13 indeholder en forpligtigelse til, at landene senest pr. 31. december 2014 i deres byggeforskrifter indfører krav om anvendelse af energi fra vedvarende energikilder.

2.7.3 Den foreslåede ændring

Den foreslåede ændring bemyndiger ministeren til at fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område. Den foreslåede ændring har til formål at sikre, at EU-retlige forskrifter og justeringer af forskrifter, der alene har teknisk karakter, kan implementeres i danske ret via byggeloven, uden at dette kræver en ændring af loven.

Bemyndigelsen tænkes anvendt ved mindre ændringer, justeringer eller nyaffattelse af EU-retlige forskrifter af teknisk karakter, som eksempelvis direktivet om bygningers energimæssige ydeevne, direktivet om energieffektivitet i slutanvendelserne og om energitjenester, samt ved andre lignende retsakter, hvor implementering i medfør af byggeloven overvejende vil være af teknisk karakter.

Bestemmelsen vil finde anvendelse som supplement til de bemyndigelser, der indgår i loven i øvrigt.

2.8 Implementering af direktivet om energieffektivitet i slutanvendelserne og om energitjenester

2.8.1 Gældende ret

Byggelovens § 31, stk. 2, implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/32/EF af 5. april 2006 om energieffektivitet i slutanvendelserne og om energitjenester samt om ophævelse af Rådets direktiv nr. 93/76/EØF, art. 13, stk. 1, som pålægger medlemsstaterne at sørge for, at slutkunder i forbindelse med forbrug af elektricitet, naturgas, fjernvarme, og/eller fjernkøling samt varmt brugsvand, udstyres med individuelle målere, som nøjagtigt afspejler slutkundens faktiske energiforbrug.

Bekendtgørelse om individuel måling af el, gas, vand og varme er blandt andet udstedt med hjemmel i byggelovens § 31, stk. 2, med henblik på implementering af Rådets direktiv nr. 93/76/EØF af 13. september 1993 om begrænsning af kuldioxidemissionerne gennem en forbedring af energieffektiviteten, som senere ophævet og erstattet af direktiv 2006/32/EF af 5. april 2006 om energieffektivitet i slutanvendelserne og om energitjenester samt om ophævelse af Rådets direktiv nr. 93/76/EØF.

2.8.2 Baggrunden for lovforslaget

Bekendtgørelsen om individuel måling af el, gas, vand og varme implementerer i det væsentlige bestemmelserne om måling i direktiv 2006/32/EF af 5. april 2006 om energieffektivitet i slutanvendelserne og om energitjenester samt om ophævelse af Rådets direktiv nr. 93/76/EØF, art. 13, stk. 1. Imidlertid var der ikke på daværende tidspunkt fjernkøleanlæg i Danmark. Dette har ændret sig efter etablering af det første fjernkøleanlæg i 2010, og der er derfor behov for at implementere direktivets bestemmelser herom.

2.8.3 Den foreslåede ændring

Med henblik på at opnå en mere fyldestgørende implementering af Europaparlamentets og Rådets direktiver om energieffektivitet i slutanvendelse og om energitjenester, ændres byggelovens § 31, stk. 2, således, at det eksplicit kommer til at fremgå, at klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om installationer til måling af energiforbruget til køling.

Byggelovens § 31, stk. 2, har allerede implementeret kravet om installationer til måling af forbruget af el, gas, vand og varme.

2.9 Ændring af DANAK's hjemmel til at opkræve betaling

2.9.1 Gældende ret

Den Danske Akkrediterings- og Metrologifond (herefter benævnt DANAK) har i dag mulighed for at opkræve gebyr for deres opgaver med udpegning og notificering i forbindelse med godkendelse af byggevarer i henhold til bekendtgørelse nr. 430 af 28. maj 2001 om DANAK's priser (gebyrer) for akkreditering m.v.

Bekendtgørelsen giver ikke mulighed for at pristalsregulere de i bekendtgørelsen fastsatte takster, og derfor har gebyrerne for udpegning og notifikation været de samme siden 2001, hvor bekendtgørelsen blev udstedt. Byggeloven giver i dag ikke mulighed for at anvende andre regler for prisfastsættelse af gebyr.

Akkrediteringsområdet blev trukket ud af gebyrbekendtgørelsen i 2004. I dag reguleres akkrediteringsområdet af bekendtgørelse nr. 913 af 25. september 2009 med hjemmel i erhvervsfremmeloven nr. 1715 af 16. december 2010. I medfør af disse regler er det muligt for DANAK at pristalsregulere de fastsatte takster for akkreditering.

2.9.2. Baggrunden for lovforslaget

Fra den 1. juli 2013 finder byggevarerforordningen (Europaparlamentets for Rådets forordning (EU) Nr. 305/2001 af 9. marts 2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer) endelig anvendelse, og ophæver dermed EF-direktiv om byggevarer (89/106/EØF).

Med byggevarerforordningen udvides DANAK's opgaver og i den forbindelse ønsker DANAK at få mulighed for at pristalsregulere deres priser for notifikation m.v., så priserne kommer i niveau med, hvad der gælder på akkrediteringsområdet.

I medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 339/93, som gælder for DANAK som Danmarks nationale akkrediteringsorgan, skal DANAK udøve sin virksomhed uden fortjeneste for øje.

2.9.3. Den foreslåede ændring

I medfør af byggevevareforordningen får DANAK til opgave at udpege, vurdere, notificere og overvåge notificerede organer og udpege og føre tilsyn med tekniske vurderingsorganer. Disse organers opgaver er nærmere beskrevet i byggevevareforordningen. Opkrævningen for disse opgaver skal i lighed med, hvad der gælder på akkrediteringsområdet, ske uden fortjeneste for øje.

Det foreslås derfor, at der indsættes en ny hjemmel i loven, hvorefter klima-, energi- og bygningsministeren får hjemmel til at fastsætte nærmere regler om DANAK's opkrævning af betaling for de nævnte opgaver. Rammerne for prisfastsættelsen skal ligesom på akkrediteringsområdet ske efter aftale mellem DANAK og klima-, energi- og bygningsministeren og fastsættes en gang om året. Priserne vil blive offentliggjort på DANAK's hjemmeside.

2.10 Udvidelse af mulighederne for registrering af oplysninger om energiforbrug i BBR

2.10.1 Gældende ret

BBR har siden 2010 haft til opgave at indsamle oplysninger om slutbrugernes forbrug af fjernvarme, fyringsolie, naturgas, bygas og elektricitet, jf. lov nr. 1276 af 2009. Oplysningerne indsamles årligt fra forsyningsvirksomhederne med det formål at styrke myndighedernes, virksomhedernes og i sidste ende ejernes overblik over energiforbrugets fordeling i den eksisterende bygningsmasse. Hensigten med den løbende indsamling af oplysninger er at skabe en grundlæggende viden om energiforbrug, der forbedrer energiforbrugsstatistikernes detaljeringsgrad og i øvrigt kan anvendes i forskellige energieffektiviseringsammenhænge.

BBR-lovens § 3, stk. 6, sætter den begrænsning for anvendelsen af registrets oplysninger, at de ikke må benyttes til kontrol med energiforbrug.

Efter BBR-lovens § 4, stk. 4, kan ministeren for by, bolig og landdistrikter fastsætte regler om, at virksomheder, der leverer elektricitet, fjernvarme, naturgas, bygas eller fyringsolie, skal give oplysninger om den enkelte slutbrugers energiforbrug til BBR. Denne hjemmel er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 1264 af 16. november 2010 om energiforsyningssselskabernes indberetningspligt til Bygnings- og Boligregistret (BBR), der forpligter selskaberne til årligt at fremsende lister over slutbrugernes energiforbrug til BBR. Oplysningerne benyttes til statistisk brug og en række konkrete anvendelser, herunder især til understøttelse af energimærkning af bygninger.

Efter BBR-lovens § 4, stk. 5, har ministeren for by, bolig og landdistrikter pr. 1. juli 2012 fået mulighed for at fastsætte regler om, at Energinet.dk skal give oplysninger om den enkelte slutbrugers energiforbrug til BBR. Denne hjemmel ventes udmøntet ved en ændring af ovenstående bekendtgørelse. Energinet.dk indsamler i forvejen oplysninger om elforbrug på landsplan og det er derfor mere effektivt for BBR at indsamle oplysninger om bygningers elforbrug fra denne kilde.

2.10.2. Baggrunden for lovforslaget

Den omstændighed, at BBR-loven udelukker muligheden for at benytte registrets energiforbrugsoplysninger til kontrolformål har givet anledning til usikkerhed om, hvorvidt de indsamlede data må benyttes af myndighederne til at indkredse de bygninger, der har et særligt højt energiforbrug. Kendskabet til bygninger med et særligt højt energiforbrug kan f.eks. benyttes af kommunerne til at målrette oplysningskampagner og andre energibesparende tiltag til de energiforbrugere, hvor besparelspotentialet vurderes at være størst.

Oplysninger om den enkelte bygnings varmeinstallationer, anvendt opvarmningsmiddel m.v. registreres i øvrigt af kommunalbestyrelsen i forlængelse af byggesagsbehandlingen. Denne registrering bliver dog med tiden forældet, fordi bygningsejeren typisk med tiden udskifter bygningens varmeinstallationer. Således rummer BBR i dag oplysninger om mange flere oliefyr end der i virkeligheden er, mens antallet af varmepumper formentlig er langt større i virkeligheden, end registrene giver udtryk for. Registreringen i BBR lider også af den mangel, at der ikke gives nogen oplysninger om det enkelte fyrs energieffektivitet eller miljøbelastning. Når der således i dag ikke foreligger nogen valid landsdækkende registrering af bygningernes varmeinstallationer, øges usikkerheden i de statistiske opgørelser og det bliver vanskeligere at gennemføre en målrettet indsats mod en mere energieffektiv bygningsmasse..

2.10.3 Den foreslåede ændring

BBR-lovens bestemmelse om, at registrets oplysninger ikke må benyttes til kontrol med energiforbrug foreslås præciseret, således at der kan ske kontrol af energiforbruget med henblik på opfyldelsen af det oplysnings- og energieffektiviseringsformål, som oplysningerne er blevet indsamlet til. Bestemmelsen vil derimod ikke give adgang til at anvende oplysningerne til andre kontrolformål.

Det foreslås endvidere, at bestemmelserne om indsamling af oplysninger om energiforbrug udvides til også at omfatte oplysninger om det varmeanlæg, der omsætter den forbrugte energi til varme. I praksis kan bestemmelsen bruges til at indsamle en række grundlæggende oplysninger om slutbrugers fyr, herunder data om fyrets installationsår, effekt og type. Denne viden vurderes allerede i dag at være tilgængelig i digital form i naturgasdistributionsvirksomhederne, der ud fra et sikkerhedsaspekt har behov for kendskab til kundernes gasinstallationer. Virksomheder, der leverer fjernvarme eller fyringsolie har typisk ikke en ligeså detaljeret viden om installationerne hos kunderne, og det vil formentlig kun i mere begrænset omfang være relevant at indhente oplysninger om installationsforhold herfra.

På tilsvarende vis vil elnetvirksomhedernes oplysninger om tilsluttede solceller, små husstands-vindmøller og lignende kunne indsamles på en meget enkel måde. For at undgå at hver enkelt elnetvirksomhed skal indsende oplysninger om installationsforhold hos slutbrugerne, foreslås det, at hjemlen om meddelelser af oplysninger fra Energinet.dk til BBR udvides til også at omfatte oplysninger om slutbrugernes installationer til BBR. Da elnetvirksomhederne allerede indberetter de relevante oplysninger til Energinet.dk, opnås en løsning, hvor de virksomheder, der indberetter til Energinet.dk, kan skånes for krav om også at meddele oplysningerne til BBR.

Indberetningerne til BBR tilrettelægges på en måde, der er så enkel for virksomhederne som muligt, således, at hverken Energinet.dk eller den enkelte energiforsyningsvirksomhed pålægges at skulle levere oplysninger, som virksomheden ikke i forvejen har registreret digitalt. Indberetningerne begrænses endvidere til at skulle ske én gang årligt – samtidig med og ad samme kanal som virksomhedens årlige indberetning af energiforbrugsdata.

Indsamling og registrering af oplysningerne om installationerne skal ske under overholdelse af persondatalovens bestemmelser. Endvidere vil enhver efterfølgende behandling, herunder videregivelse af oplysningerne alene kunne ske indenfor persondatalovens rammer.

2.11 Regler om henlæggelse af beføjelser

Efter BBR-lovens § 9 a, stk. 6, kan den ressortansvarlige minister fastsætte regler om klageadgang, hvis ministeren henlægger sine beføjelser efter loven til Erhvervs- og Byggestyrelsen.

Ved ressortændringen af 3. oktober 2011 overgik ressortansvaret for "boligområdet, herunder ejerboliger og andelsboliger m.v." fra Økonomi- og Erhvervsministeriet til Ministeriet for By, Bolig og Landdistrikter.

Administrationen af lov om bygnings- og boligregistrering var før ressortændringen udlagt til Erhvervs- og Byggestyrelsen, jf. bekendtgørelse nr. 1633 af 21. december 2010 om henlæggelse af visse beføjelser på boligområdet til Erhvervs- og Byggestyrelsen samt om afskæring af klageadgang. Ved ressortændringen af 3. oktober 2011 overgik ressortansvaret for loven følgelig fra Erhvervs- og Byggestyrelsen til Ministeriet for By, Bolig og Landdistrikter, der ikke er inddelt i styrelser.

BBR-lovens § 9 a, stk. 6, har følgelig været indholdsløs siden ressortændringen og foreslås derfor ophævet.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Den foreslåede ændring om transportable konstruktioner vil medføre lettelse for kommunerne, da de transportable konstruktioner, der certificeres, ikke skal have en byggetilladelse. Dette vil således medføre et mindre antal byggesager i kommunerne. Derudover vil udmøntningen medføre klarhed om reglerne, og kommunerne skal ikke længere bruge tid på at fortolke reglerne. Kommunerne kan opkræve gebyr for byggesagsbehandlingen og har dermed mulighed for at tilpasse gebyrerne i forhold til de omkostninger, den enkelte kommune har i forbindelse med varetagelse af byggesagsbehandlingen for de transportable konstruktioner, der ikke certificeres.

Den foreslåede ændring om ministerens udvidede adgang til at indhente oplysninger om bygninger, hvori der er sket ulykker, tager alene sigte på de oplysninger, som en given fysisk eller juridisk person allerede er i besiddelse af og forudsætter således ikke, at der skal foretages nye undersøgelser med henblik på at tilvejebringe oplysningerne. Bestemmelsen vil derfor ikke medføre økonomiske konsekvenser for eventuelle offentlige bygningsejere, der måtte blive mødt af kravet.

Den foreslåede indførelse af en adgang for klima-, energi- og bygningsministeren til at fastsætte bestemmelser vedrørende fastsættelse og offentliggørelse af mål for sagsbehandlingstiden for byggesager (servicemål) vil ikke have økonomiske eller administrative konsekvenser for kommunerne, da kommunerne kan fastsætte mål, der afspejler kommunernes tidsmæssige ressourceforbrug på byggesagsbehandlingen.

Den foreslåede ændring af dispensationsadgangen ved indbetaling til parkeringsfonde medfører ikke økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige. Kommunalbestyrelserne har efter de gældende regler mulighed for at dispensere fra kravet om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund på betingelse af, at der sker indbetaling til en kommunal parkeringsfond. Med den foreslåede ændring præciseres det, at der ikke kan meddeles dispensation efter den ordinære dispensationsbestemmelse i byggelovens § 22, stk. 1. Dette medfører ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige. Kommunalbestyrelserne kan i øvrigt gebyrfinansiere byggesagsbehandlingen, herunder behandlingen af ansøgning om dispensation fra kravet om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund på betingelse af, at der sker indbetaling til en parkeringsfond.

De øvrige dele af lovforslaget indebærer ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Den foreslåede ændring om transportable konstruktioner vil medføre både økonomiske og administrative lettelser for erhvervslivet, da ejere og brugere af transportable konstruktioner kan lade konstruktionerne certificere, hvorefter konstruktionen ikke skal byggesagsbehandles i hvert enkelt kommune. Herved undgår ejerne og brugerne at skulle afvente kommunernes byggesagsbehandling. Med de nuværende regler skal der betales byggesagsgebyr ved hver opsætning af de transportable konstruktioner. Med den foreslåede ændring af byggeloven skal der alene betales én gang ved udstedelsen af en certificering og en årrække efter, når certificeringen skal fornyes.

Den foreslåede ændring om ministerens udvidede adgang til at indhente oplysninger om bygninger, hvori der er sket en ulykke, tager alene sigte på de oplysninger, som en given fysisk eller juridisk person allerede er i besiddelse af, og forudsætter således ikke, at der foretages nye undersøgelser med henblik på at tilvejebringe oplysningerne. Bestemmelsen vil derfor ikke medføre økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.

Den foreslåede indførelse af en adgang for klima-, energi- og bygningsministeren til at fastsætte bestemmelser om fastsættelse af mål for sagsbehandlingstiden for byggesager (servicemål) vil medføre lettelser for erhvervslivet, da byggeprocessen vil kunne tilrettelægges mere hensigtsmæssigt, når bygherren gennem et servicemål ved, hvornår en byggetilladelse kan forventes meddelt.

Den foreslåede ændring af dispensationsadgangen ved indbetaling til parkeringsfonde medfører ikke økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet. Dispensation på betingelse af, at der indbetales til en kommunal parkeringsfond vil alene blive meddelt i de situationer, hvor en erhvervsvirksomhed ved opførelsen af et byggeri ansøger om dispensation fra kravet om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund. Dette betyder, at erhvervsvirksomhederne som bygherrer selv vælger, hvorvidt kravet om parkeringsarealer på egen grund skal efterkommes, eller om der skal søges dispensation herfra, hvorved der skal ske indbetaling til en kommunal parkeringsfond.

Den foreslåede ændring, som gør det muligt for DANAK at få pristalsreguleret opkrævningen af betaling for at udpege, vurdere, notificere og overvåge notificerede organer, indebærer ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for de notificerede organer. Den foreslåede ændring giver DANAK mulighed for at regulere sine priser i op- og nedadgående retning. Priserne kan dog ikke hæves mere, end den almindelige prisudvikling foreskriver.

Den foreslåede ændring af *BBR-loven*, der indfører fremsendelse af oplysninger om fyr, vil medføre et minimum af administrativt merarbejde for de tre naturgasdistributionsvirksomheder, da oplysningerne skal udtrækkes af virksomhedernes fagsystemer og fremsendes til BBR. Omvendt vil forslaget medføre mindre lettelser hos de virksomheder og personer, som skal udarbejde den lovpligtige energimærkning af bygninger

De øvrige dele af lovforslaget indebærer ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Den foreslåede ændring om indførelse af en certificeringsordning for transportable konstruktioner vil medføre økonomiske og administrative lettelser for borgerne, da konstruktioner, der anvendes til privat brug, undtages fra kravet om godkendelse forud for anvendelsen.

Bestemmelsen om kommunalbestyrelsens adgang til alene at meddele dispensation fra kravet om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund på betingelse af, at der sker indbetaling til en kommunal parkeringsfond, vil medføre administrative lettelser for borgerne, da borgerne som følge af ændringen vil kende deres retsstilling og ikke kan risikere at blive mødt med vilkår om senere krav om etablering af parkeringspladser og afholdelse af uforudsete omkostninger.

Den foreslåede indførelse af en adgang for klima-, energi- og bygningsministeren til at fastsætte bestemmelser om mål for sagsbehandlingstiden for byggesager (servicemål) vil medføre administrative lettelser for borgerne. Kommunernes aktive stillingtagen, til hvor lange sagsbehandlingstider, de vil byde borgerne, forventes at bidrage til at nedbringe sagsbehandlingstiderne, og samtidig vil det medføre større forudsigelighed i byggesagsbehandlingen, da borgerne vil have en frist for, hvornår de kan forvente at modtage deres byggetilladelse.

De øvrige dele af lovforslaget indebærer ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslagene har i øvrigt ingen miljømæssige konsekvenser.

7. Forhold til EU-retten

Den foreslåede indførelse af en generel hjemmel til at implementere EU-retlige forskrifter skal fremadrettet alene anvendes til at implementere samt justere forskrifter af overvejende teknisk karakter.

Den foreslåede ændring om, at det eksplicit kommer til at fremgå af byggeloven, at klima-, energi- og bygningsministeren kan fastsætte regler om installationer til måling af energiforbruget til køling, justerer implementeringen af bestemmelserne om måling i direktiv 2006/32/EF af 5. april 2006 om energieffektivitet i slutanvendelserne og om energitjenester samt om ophævelse af Rådets direktiv nr. 93776/EØF, art. 13, stk. 1.

De foreslåede ændringer i lovforslagets § 1, nr. 15, 17 og 18 sker med baggrund i, at byggevaredirektivet (89/106/EØF) afløses endeligt af byggevareforordningen (305/2011/EU) den 1. juli 2013. Ændringerne skal sikre en korrekt anvendelse af byggevareforordningen i Danmark. Forslaget om indsamling af oplysninger om varmeanlæg i bygninger skal anvendes som led i implementeringen af direktiv om bygningers energimæssige ydeevne, art. 14 om eftersyn af varmeanlæg.

De foreslåede ændringer af lov om bygnings- og boligregistrering om indsamling af oplysninger om varmeanlæg i bygninger skal anvendes som led i implementeringen af direktiv om bygningers energimæssige ydeevne, art. 14 om eftersyn af varmeanlæg.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
--	---------------------------------------	-----------------------------------

<p>Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner</p>	<p>Lovforslagets ændringer om transportable konstruktioner vil medføre administrative lettelser for kommunerne, da de transportable konstruktioner, der certificeres ikke skal have en byggetilladelse. Dette vil medføre et færre antal byggesager i kommunerne.</p>	<p>Ingen</p>
<p>Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet</p>	<p>Lovforslagets ændringer om transportable konstruktioner vil medføre lettelser for erhvervslivet, da ejere og brugere af konstruktionerne undgår at afvente kommunernes byggesagsbehandlingstid. Ved konstruktioner, der opsættes hyppigt, kan ejerne og brugerne opleve en økonomisk lettelse, da det vil være billigere at lade en konstruktion certificere end at indhente en byggetilladelse for hver eneste opsætning.</p> <p>Forslaget om fastsættelse af frister for sagsbehandlingstider for byggesager vil medføre lettelser for erhvervslivet, da byggeprocessen vil kunne tilrettelægges mere optimalt, når bygherren gennem et servicemål ved, hvornår en byggetilladelse kan forventes meddelt.</p>	<p>Lovforslaget vedrørende ændring af BBR-loven vil medføre et minimum af administrativt merarbejde for de tre naturgasdistributionsvirksomheder, da oplysningerne skal udtrækkes af virksomhedernes fagsystemer og fremsendes til BBR. Omvendt vil forslaget medføre mindre lettelser hos de virksomheder og personer, som er berettigede til at udarbejde den lovpåkrævede energimærkning af bygninger.</p>
<p>Administrative konsekvenser for borgerne</p>	<p>Lovforslagets ændring om transportable konstruktioner vil medføre økonomiske og administrative lettelser for borgerne, da konstruktioner, der anvendes til privat brug, undtages fra kravet om godkendelse forud for anvendelsen.</p> <p>Lovforslagets ændring af dispensationsbestemmelsen i forbindelse med fritagelse fra kravet om tilvejebringelse af parkeringspladser på egen</p>	<p>Ingen</p>

	<p>grund vil medføre lettelser for borgerne, da borgerne som følge af ændringen vil kende deres retsstilling og ikke kan risikere at blive mødt med krav om afholdelse af uforudsete udgifter.</p> <p>Den foreslåede indsættelse af en ny bestemmelse om indførelse af mål for sagsbehandlingstiden for byggesager (servicemål) vil medføre administrative lettelser for borgerne, da kommunernes aktive stillingtagen til hvor lange sagsbehandlingstider, de vil byde borgerne forventes at bidrage til at nedbringe sagsbehandlingstiderne og skabe større ensartethed mellem kommunerne. Desuden vil indførelsen af servicemål medføre større forudsigelighed i byggesagsbehandlingen, da borgerne vil have en frist for, hvornår de kan forvente at modtage deres byggetilladelse.</p>	
--	---	--

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (§ 2, stk. 4)

Efter den gældende lovs § 2, stk. 3, finder byggeloven anvendelse på transportable konstruktioner, som agtes gjort til genstand for bygningsmæssig udnyttelse, der ikke er af rent forbigående art.

Den gældende lovs § 2, stk. 3, er en videreførelse af § 2, stk. 3, i byggeloven fra 1960, lov nr. 246 af 10. juni 1960. Bestemmelsen er videreført i hovedloven fra 1975, lov nr. 323 af 26. juni 1975. Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at når en transportabel konstruktion anvendes på samme måde som en bygning, er der ikke grund til en særstilling i forhold til fast bebyggelse, blot fordi konstruktionen er flytbar. Transportable konstruktioner, der agtes gjort til genstand for bygningsmæssig udnyttelse er således omfattet af byggeloven på samme måde som faste bygningsmæssige konstruktioner.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at klima-, energi- og bygningsministeren får bemyndigelse til at fastsætte regler om, at visse transportable konstruktioner er eller ikke er omfattet af byggeloven. For de transportable konstruktioner, hvor ministeren fastsætter eksplicitte regler om, hvorvidt konstruktionerne falder indenfor eller udenfor byggelovens anvendelsesområde, skal kommunalbestyrelsen som bygningsmyndighed ikke foretage en konkret vurdering af, hvorvidt en konkret konstruktion i et konkret tilfælde er omfattet af byggeloven.

Herefter vil det kun være ved de konstruktioner, hvor det ikke eksplicit er bestemt, om de er omfattet af byggeloven eller ej, at kommunalbestyrelsen skal foretage en konkret vurdering i henhold til byggelovens § 2, stk. 3, med henblik på at vurdere, hvorvidt en transportabel konstruktion i en given byggesag er omfattet af byggeloven.

Transportable konstruktioner, der er omfattet af byggeloven er også omfattet af kravet om tilladelse inden opsætning og ibrugtagning.

Til nr. 2 (§ 15A)

Efter de gældende regler i § 2, stk. 3, skal transportable konstruktioner, som agtes gjort til genstand for bygningsmæssig udnyttelse, der ikke er af rent forbigående art, og som dermed er omfattet af byggeloven, i henhold til byggelovens § 16, stk. 1, have en byggetilladelse forud for hver eneste opstilling.

Efter den foreslåede ændring af byggelovens § 2, stk. 4 (se nr. 1), bemyndiges klima-, energi- og bygningsministeren til at fastsætte regler om, hvorvidt visse transportable konstruktioner, er omfattet af eller fritages for byggelovens anvendelsesområde.

Herefter vil det kun være ved de konstruktioner, hvor det ikke eksplicit er bestemt, om de er omfattet af byggeloven eller ej, at kommunalbestyrelsen skal foretage en konkret vurdering i henhold til byggelovens § 2, stk. 3, med henblik på at vurdere, hvorvidt en transportabel konstruktion i en given byggesag er omfattet af byggeloven.

Den foreslåede bestemmelse i § 15 A vedrører transportable konstruktioner, der er omfattet af byggeloven, uanset om der for konstruktionerne er fastsat eksplicitte bestemmelser om, at de er omfattet af byggeloven, eller de er omfattet af byggeloven efter kommunalbestyrelsens konkrete skøn i henhold til den gældende lovs § 2, stk. 3.

Den foreslåede ændring i § 15 A, stk. 1, giver ministeren adgang til at fastsætte en certificeringsordning for transportable konstruktioner, således at der bliver valgfrihed mellem, om en transportabel konstruktion skal certificeres eller have en byggetilladelse. Ministeren får adgang til at fastsætte regler om, hvorledes certificeringsordningen skal foregå i praksis, og hvilke pligter der vil påhvile certificeringsvirksomhederne i forbindelse med udførelsen af selve certificeringen,

Ved udmøntningen af den foreslåede bemyndigelse påtænkes der fastsat bagatelgrænser, der er bestemmende for, hvilke krav transportable konstruktioner, der er omfattet af byggeloven, skal efterleve. Dette vil gælde såvel materielle som formelle krav. Bagatelgrænserne skal fastsættes ud fra sikkerhedsmæssige betragtninger. Det vil således alene være konstruktioner, der har en sådan størrelse, at der ved kollaps af konstruktionen alene er risiko for mindre personskader, der ikke bliver omfattet af kravet om certificering eller byggetilladelse. Mindre konstruktioner, der er omfattet af byggeloven, men som ikke vil være omfattet af kravet om certificering eller byggetilladelse, skal

fortsat efterleve de tekniske krav, der er gældende for den pågældende konstruktionstype. Det er alene kravet om godkendelse forud for opsættelse af konstruktionen, som disse konstruktioner således undtages fra.

Transportable konstruktioner, der alene anvendes til privat brug, påtænkes ikke at blive omfattet af kravet om certificering eller byggetilladelse. Udmøntningen af reglerne vil i dette tilfælde indeholde en nærmere beskrivelse af, hvad der i relation til certificeringsordningen for transportable konstruktioner forstås ved privat brug. Selvom konstruktioner til privat brug undtages fra kravet om certificering eller byggetilladelse, vil de, i det tilfælde, de er omfattet af byggeloven, skulle leve op til alle de samme regler, som lignende konstruktioner, der ikke anvendes til privat brug, skal leve op til.

Ved udmøntningen af lovforslaget forventes det ligeledes at blive tydeliggjort, hvilke tekniske og administrative krav transportable konstruktioner skal leve op til, hvad enten de certificeres eller byggesagsbehandles. Transportable konstruktioner vil efter den nærmere udmøntning af lovforslaget primært skulle efterleve de regler, der i et sikkerhedsmæssigt og handicaptilgængeligt perspektiv er relevante for den pågældende konstruktion henset til dens udformning og anvendelse. Herved vil det eksplicit komme til at fremgå, at transportable konstruktioner såsom telte og scener m.v. ikke skal leve op til kravene om indeklima, isolering, tæthed mv. Efter udmøntningen vil alle de relevante tekniske dele og den eventuelt tilhørende tekniske information om konstruktionen skulle efterses ved den tekniske gennemgang.

Certificeringsordningen forventes ikke at blive obligatorisk gældende. Det vil i stedet være op til ejeren eller lejereren af en transportabel konstruktion at vælge, hvorvidt konstruktionen skal certificeres eller byggesagsbehandles. En byggetilladelse kan dog alene anvendes i forbindelse med en enkelt konkret opstilling af en transportabel konstruktion. Hvis ejeren eller brugeren af konstruktionen således ønsker en tilladelse, der kan anvendes ved flere opstillinger, vil det være mest hensigtsmæssigt at lade konstruktionen certificere.

Certificeringen vil være gældende i en fast angivet periode, inden for hvilken konstruktionen kan opsættes gentagne gange uden at skulle have en ny certificering eller en byggetilladelse. Ejeren eller brugeren af en transportabel konstruktion vil ud fra en økonomisk afvejning få mulighed for at vælge, om vedkommende vil bekoste en certificering eller indhente en byggetilladelse fra kommunen.

Ansvarsbestemmelsen i den gældende lovs § 17, stk. 1, om, at det påhviler ejeren eller brugeren af en ejendom at berigtige ulovlige forhold, vil ligeledes finde anvendelse efter udmøntningen af certificeringsordningen. Det vil derfor fortsat som udgangspunkt være ejeren af en transportabel konstruktion, der er ansvarlig for, at konstruktionen er lovlig og dermed også, at den har den fornødne certificering eller byggetilladelse. Består det ulovlige forhold i brug af konstruktionen, kan ansvaret dog ligeledes påhvile brugeren. Det vil derfor som udgangspunkt være ejeren af den transportable konstruktion, der vil have pligt til enten at lade konstruktionen certificere eller at indhente en byggetilladelse. Er konstruktionen ikke certificeret fra udlejers (ejerens) side, vil det være lejereren der skal bekoste en certificering eller indhente en byggetilladelse, inden vedkommende må opstille konstruktionen og tage den i brug.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 2*, giver ministeren adgang til at fastsætte regler om, at de virksomheder, der ønsker at forestå certificering af transportable konstruktioner, skal akkrediteres hertil af Den Danske Akkrediterings- og Metrologifond, DANAK, eller et tilsvarende anerkendt akkrediteringsorgan. Grundlaget for akkrediteringen vil indeholde de specifikke, faglige kvalifikationer,

som en virksomhed skal besidde for at kunne blive akkrediteret. Udmøntningen vil endvidere indeholde en beskrivelse af, hvilke opgaver certificeringsorganerne skal varetage i forbindelse med udførelse af certificeringsopgaven.

Certificeringsvirksomhedernes opgave vil dog primært være at gennemgå konstruktionen i teknisk henseende og ved gennemgangen påse, om den pågældende konstruktion lever op til de krav, der er særligt gældende for den pågældende konstruktionstype. Certificeringsvirksomhederne vil ved certificeringen af transportable konstruktioner kunne blive underlagt offentlighedsloven og forvaltningsloven, såfremt der efter forhandling med justitsministeren i henhold til forvaltningslovens og offentlighedslovens bestemmelser fastsættes regler herom ved udmøntningen af certificeringsordningen.

Derudover bør grundlaget for akkrediteringen danne grundlaget for, hvorledes DANAK som akkrediteringsorgan skal kontrollere, om de akkrediterede certificeringsorganer varetager opgaven på korrekt vis. Varetager et certificeringsorgan ikke opgaven korrekt, vil DANAK kunne fratage virksomheden akkrediteringen.

Der vil skulle betales vederlag for at få en konstruktion certificeret på tilsvarende vis, som der skal betales gebyr for kommunens byggesagsbehandling. Prisen for en certificering fastsættes af den certificerende virksomhed. Vælger en ejer eller en bruger af en konstruktion at indhente en byggetilladelse i stedet for at lade konstruktionen certificere, skal der betales byggesagsgebyr til kommunen i henhold til de til enhver tid gældende regler herom, der er fastsat i medfør af byggeloven.

Uagtet at certificeringen udøves af virksomheder, der akkrediteres hertil, er kommunalbestyrelsen fortsat forvaltningsmyndighed. Kommunalbestyrelsen skal således fortsat i henhold til byggeloven søge et ulovligt forhold lovliggjort, hvis den bliver opmærksom på et ulovligt forhold, der ikke er af ganske underordnet betydning. Et ulovligt forhold kan eksempelvis bestå i, at en konstruktion opstilles uden hverken at være blevet certificeret eller have fået en byggetilladelse. Kommunalbestyrelsen har dog ikke pligt til aktivt at kontrollere eller føre tilsyn med, om byggelovgivningen overholdes.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 3*, giver ministeren adgang til at fastsætte regler om, klageadgangen. Ved udmøntningen af certificeringsordningen forventes der at blive fastsat bestemmelser vedrørende adgang til at klage over de afgørelser, som akkrediteringsvirksomheden træffer og de afgørelser, som certificeringsvirksomhederne måtte træffe i forbindelse med certificering af transportable konstruktioner, herunder hvilke forhold og spørgsmål der kan påklages, og hvilken myndighed der skal behandle klagesagerne.

Til nr. 3 (§ 18 B, stk. 2)

Den gældende lovs § 18 B blev indsat i byggeloven ved lov nr. 484 af 9. juni 2004. Efter den gældende lovs § 18 B, stk. 1, kan klima-, energi- og bygningsministeren iværksætte en undersøgelse af de tekniske årsager til en alvorlig ulykke og de begivenhedsforløb, der har ført til ulykken. Bestemmelsen finder anvendelse ved ulykker, der sker i bebyggelse, hvor mange mennesker samles eller opholder sig. Dette kan enten være i selve bebyggelsen eller på bebyggelsens omkringliggende arealer. Derudover er det et krav, at der er sket personskade, eller der har været risiko herfor. Eksempler på sidstnævnte kan være nedstyrede bygningsdele, der ikke medførte personskade, enten fordi de ikke ramte nogen af de tilstedeværende, eller fordi bygningen var tom på ulykkestidspunktet.

Det er således alene ved ulykker i bygninger af en vis størrelse, og hvor mange mennesker kan opholde sig, at ministeren har hjemmel til at iværksætte en undersøgelse. Som eksempler på bebyggelser, hvor mange mennesker samles eller opholder sig, og hvor en ulykke kan blive alvorlig, kan nævnes sportshaller, koncertsale, teatre, indkøbscentre, udstillingslokaler, uddannelsesinstitutioner, hospitaler, større beboelses- og kontorbyggeri m.v.

Efter den gældende lovs § 18 B, stk. 2, kan ministeren kræve at få udleveret dokumenter med oplysninger, der belyser en ulykkes begivenhedsforløb og tekniske årsager, såfremt ejendommens ejer eller andre har iværksat undersøgelser eller lignende, hvorved der tilvejebringes oplysninger herom. Bestemmelsen hjemler imidlertid ikke, at ministeren kan fremsætte krav om at få udleveret oplysninger om, hvorvidt konstruktioner, materialer, installationer m.v., der har været anvendt i en ulykkesramt bebyggelse ligeledes er anvendt i anden bebyggelse.

Ved de seneste vintres kollaps af bygninger har det vist sig at være yderst vanskeligt at få tilvejebragt viden om, hvorvidt der findes andre bygninger med samme eller lignende type konstruktionsfejl, samme type materialer eller installationer m.v. De parter, der er i besiddelse af disse oplysninger, har ikke været forpligtet til at udlevere dem.

Med den foreslåede indførelse af § 18 B, stk. 3, skabes der adgang for klima-, energi- og bygningsministeren til at få udleveret oplysninger om, hvorvidt der findes andre bygninger, hvor samme typer af konstruktioner, materialer, installationer m.v. er anvendt, og hvor der som følge heraf er risiko for, at en lignende ulykke indtræffer. Den nye bestemmelse skal skabe grundlaget for, at alle relevante oplysninger på forespørgsel skal udleveres til klima-, energi- og bygningsministeren. Bestemmelsen omfatter alene oplysninger, som parterne rent faktisk er i besiddelse af, og anmodningen kan rettes mod bygningsejere af bygninger, hvori der er sket en ulykke, eller enhver anden fysiske eller juridiske personer, der er eller må antages at være i besiddelse af oplysningerne. Dette kan for eksempel være producenter, importører eller forhandlere af bestemte materialer.

Oplysningerne kan eksistere i form af dokumenter, men der vil også kunne forekomme oplysninger af relevant karakter, der ikke er udskrevet på papir, og som f.eks. alene findes elektronisk. Sådanne oplysninger vil også være omfattet af bestemmelsen, da der ikke eksisterer formkrav til oplysningerne.

Forpligtelsen til at udlevere oplysninger begrænses af det almindelige forbud mod selvinkriminering, der bl.a. kan udledes af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6.

Den foreslåede bestemmelse i § 18 B, stk. 3, skal alene have virkning ved ulykker, der indtræder efter lovens ikrafttræden. Bestemmelsen er således ikke tiltænkt at give klima-, energi- og bygningsministeren mulighed for at indhente oplysningerne i relation til bygninger, hvor der er sket en ulykke inden lovens ikrafttræden. Der er med ændringen af § 18 B ikke tilsigtet en særlig pligt for producenter, leverandører, entreprenører, bygningsejere eller andre til, at de skal indhente de nævnte oplysninger. Der er ej heller tilsigtet særlige krav til, hvordan de skal håndtere og opbevare oplysninger om bygninger og bygningskomponenter.

Til nr. 4 (§ 21, stk. 3)

Den foreslåede indsættelse af en ny bestemmelse i § 21, stk. 3, giver klima-, energi- og bygningsministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om, at kommunalbestyrelsen skal fastsætte og offentliggøre mål for kommunens sagsbehandlingstid på byggesager (servicemål). Den foreslåe-

de bestemmelse skal medvirke til at gøre en ansøger bekendt med, hvor lang sagsbehandlingstid for en byggetilladelse vedkommende må påregne i den enkelte kommune.

Den konkrete udmøntning af hjemlen vil ske i bekendtgørelsesform, hvor der vil blive fastsat krav om, at kommunalbestyrelsen selv skal fastsætte, hvor lang tid kommunen skal bruge til behandlingen af en byggesag. Kommunen vil som minimum skulle fastsætte ét servicemål, men kan også fastsætte flere servicemål, eksempelvis for forskellige bygningstyper, hvis kommunen vurderer, at dette er hensigtsmæssigt.

Servicemålene vil angive den sagsbehandlingstid, som en ansøger skal påregne i den enkelte kommune for at få en byggetilladelse. Sagsbehandlingstiden regnes fra det tidspunkt, hvor en byggesag fra ansøgerens side er tilstrækkeligt faktisk og retligt oplyst. Den del af sagen, som kommunen som myndighed skal oplyse, herunder ved at foretage partshøring af relevante parter, tilvejebringelse af oplysninger, som det ikke påhviler ansøgeren at indhente m.v. regnes således med i den sagsbehandlingstid, kommunen opstiller som servicemål.

Det må forventes, at der kan opstå situationer, hvor der mellem en kommune og en ansøger er uenighed om, hvornår en sag fra ansøgerens side er tilstrækkeligt oplyst. I sådanne tilfælde bør kommunen nærmere præcisere arten af de oplysninger, der ønskes i sagen, og som ansøgeren skal tilvejebringe, og eventuelt vejlede ansøgeren om, hvordan vedkommende kan fremskaffe disse. Kommunen kan eksempelvis udarbejde en liste til ansøger om, hvilke forhold i forbindelse med byggeriets placering eller byggeriets tekniske egenskaber, kommunen mangler oplysninger om eller dokumentation for.

Den foreslåede bestemmelse vil give klima-, energi- og bygningsministeren mulighed for at fastsætte mere detaljerede krav til kommunernes servicemål, således at det kan gøres obligatorisk for alle kommuner at fastsætte servicemål for sagsbehandlingsforløbet, herunder eksempelvis hvor lang tid der må gå, førend kommunen kvitterer for modtagelsen af en ansøgning, hvornår partshøring skal iværksættes m.v.

Den foreslåede bestemmelse vil endvidere give klima-, energi-, og bygningsministeren hjemmel til at bestemme, at kommunerne skal offentliggøre deres servicemål på deres hjemmeside, således at ansøgerne til enhver tid har mulighed for at orientere sig om en kommunes servicemål.

Endvidere skal bestemmelsen give klima-, energi- og bygningsministeren mulighed for at fastsætte regler om, at kommunalbestyrelsen skal indberette de fastsatte mål for sagsbehandlingstiden til klima-, energi- og bygningsministeren, med henblik på at ministeren kan offentliggøre alle kommunernes servicemål. Ministeren kan fastsætte nærmere regler herom i bekendtgørelsesform.

Til nr. 5 (§ 22, stk. 1)

Efter den gældende lovs § 22, stk. 1, kan der meddeles dispensation fra bestemmelser i loven eller de i medfør af loven fastsatte bestemmelser, når det skønnes foreneligt med de hensyn, som ligger til grund for de pågældende bestemmelser.

Som en konsekvens af den foreslåede affattelse af § 22, stk. 6, foreslås det eksplicit nævnt i § 22, stk. 1, at dispensation fra kravet om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund alene kan ske i henhold til bestemmelsen i § 22, stk. 6.

Der henvises således til bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 6.

Til nr. 6 (§ 22, stk. 6)

Efter den gældende lovs § 7, stk. 1, kan der i bygningsreglementet fastsættes regler om indretning af ejendommens ubebyggede areal til sikring af parkering. Bestemmelsen er en videreførelse af bestemmelserne i § 32, stk. 1 og 6, i byggeloven af 1960. Bestemmelsen blev indført som en konsekvens af, at den øgede brug af biler medførte en nødvendig aflastning af parkeringen på vejene.

Regler om indretning af en ejendoms ubebyggede areal til parkering er fastsat i bygningsreglementet, hvori det er bestemt, at der ved opførelsen af et byggeri skal udlægges tilstrækkelige parkeringsarealer til, at bebyggelsens beboere, de beskæftigede i bebyggelsen, besøgende m.v., kan parkere biler, motorcykler og cykler m.v. på ejendommens område. Hvor stor en del af grundens areal, der skal udlægges til parkeringsareal, og hvornår det skal anlægges, fastsættes af kommunalbestyrelsen og skal fremgå af byggetilladelsen.

Dispensation fra reglerne om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund kan meddeles efter regler fastsat i den gældende lovs § 22, stk. 6, der blev indført i 1975 som § 22, stk. 5. Bestemmelsen blev indført som en konsekvens af, at der i flere kommuner på daværende tidspunkt havde udviklet sig en praksis, hvorefter kommunalbestyrelserne dispenserede fra bygningsreglementets krav om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund på betingelse af, at den byggende indbetalte et beløb til en parkeringsfond, hvis midler blev anvendt til delvis dækning af den pågældende kommunes udgifter ved tilvejebringelse af offentlige parkeringspladser.

Folketingets Ombudsmand udtalte inden lovens vedtagelse, at det syntes ønskeligt, at der tilvejebragtes et klart retsgrundlag for ordningernes etablering og for den nærmere fastlæggelse af ordningerne. På denne baggrund henstillede ombudsmanden til det daværende Boligministeriums overvejelse, at der i forbindelse med den forestående revision af byggeloven blev gennemført en lovbestemmelse, der indeholdt hjemmel for de pågældende ordningers etablering og for fastsættelsen af de nærmere administrative regler om ordningernes udformning.

Efter bestemmelsens indførelse i 1975, blev cirkulære nr. 10 af 17/01/1994 om kommunale parkeringsfonde udfærdiget. Cirkulæret indeholder de nærmere bestemmelser for administrationen af kommunale parkeringsfonde. Cirkulæret varetager hensynet til borgerne, da det sikres, at de indbetalte bidrag anvendes til etablering af parkeringspladser eller tilbagebetales til bidragsyderen inden for en rimelig årrække. Når en kommunalbestyrelse fritager en grundejer for helt eller delvist at tilvejebringe parkeringsarealer på egen grund på betingelse af, at der samtidig sker indbetaling til kommunens parkeringsfond, overtager kommunen forpligtelsen til at tilvejebringe mindst et tilsvarende antal erstatningsparkeringspladser i det pågældende område. Derudover varetager bestemmelserne om kommunens regnskabsmæssige administration af parkeringsfondsbidragene, at disse ikke får karakter af en skat, der pålægges borgerne.

Siden indførelsen af bestemmelsen i byggelovens § 22, stk. 6, og udstedelsen af parkeringsfondscirkulæret i 1994 har det vist sig, at ikke alle kommuner anvender byggelovens § 22, stk. 6, og dermed bestemmelserne i parkeringsfondscirkulæret, når der søges om fritagelse for kravet om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund. I stedet meddeles dispensation efter den generelle dispensationsbestemmelse i § 22, stk. 1.

Den foreslåede ændring indebærer, at der alene kan meddeles dispensation fra byggelovgivningens regler om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund efter byggelovens § 22, stk. 6. Ved meddelelse af dispensation i henhold til denne bestemmelse, finder de nærmere fastsatte administrative regler for kommunale parkeringsfonde anvendelse. Herved vil alle dispensationer, der meddeles fra kravet om tilvejebringelse af parkeringsarealer på egen grund være nærmere reguleret, og kommunerne vil ikke kunne opstille egne interne regler for, hvordan en kommunal parkeringsfond skal indrettes og administreres.

Med den foreslåede ændring indføres der endvidere adgang for ministeren til at fastsætte regler om andre dispensationsmuligheder end den, der vedrører kommunale parkeringsfonde. Der kan eksempelvis opstå behov for, at ministeren fastsætter regler om, at der kan meddeles dispensation i tilfælde, hvor der ikke fysisk er mulighed for at etablere parkeringsarealer inde på ejendommen. Der kan eksempelvis være tale om umulighed i tilfælde, hvor bebyggelsen skal opføres i en gammel bydel, og hvor grundens størrelse ikke gør det muligt, at skaffe plads til parkering på terræn. Andre tilfælde kan eksempelvis være hvor jordbundsforholdene ikke gør det muligt at etablere parkeringsarealer under terræn, og hvor en lokalplan samtidig er til hinder for, at der etableres parkeringsarealer over terræn.

Den foreslåede ændring af § 22, stk. 6, ændrer ikke på, at det er kommunalbestyrelsen, der efter en konkret vurdering fastsætter, hvor stor en del af grundens areal, der skal udlægges til parkeringsareal. Kommunen kan således efter en konkret vurdering nå frem til, at der skal udlægges 0 m² af en grundens areal til parkeringsareal, hvis der efter kommunens konkrete vurdering ikke er behov for etablering af parkeringspladser på den pågældende grund. I disse tilfælde vil der ikke være tale om, at kommunen meddeler dispensation, da kommunen ikke friholder grundejeren for forpligtelsen, men blot fastsætter størrelsen af arealet til 0 m².

Som en konsekvens af den foreslåede nyaffattelse af § 22, stk. 6, foreslås det samtidig, at der i § 22, stk. 1, 3. pkt. indsættes en henvisning om, at dispensation fra kravet om tilvejebringelse af parkeringspladser på egen grund alene kan ske i henhold til § 22, stk. 6. Der henvises til bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 5.

Til nr. 7 (§ 23, stk. 1)

Efter den gældende lovs § 23, stk. 1, kan kommunalbestyrelsens afgørelser, for så vidt angår retlige spørgsmål, påklages til statsforvaltningen. § 23, stk. 1, blev i forarbejderne til byggeloven af 1975, lov nr. 323 af 26. juni 1975, beskrevet som en videreførelse af § 14 i byggelov for købstæderne og landet, lov nr. 246 af 10. juni 1960. Efter ordlyden af § 14 i byggeloven fra 1960, kan der klages over afgørelser truffet i henhold til byggeloven eller de i medfør af byggeloven udfærdigede regler.

Det har siden indførelsen af byggeloven af 1961 været almindelig praksis, at kommunalbestyrelsens afgørelser truffet i henhold til bekendtgørelser, der er udstedt med hjemmel i byggeloven, herunder bygningsreglementet, kan påklages til statsforvaltningen på lige fod med afgørelser, der er truffet med hjemmel i byggeloven.

Den foreslåede ændring har således alene til formål at tydeliggøre i bestemmelsens ordlyd, at klageadgangen gælder uanset, om kommunalbestyrelsens afgørelse har hjemmel direkte i byggeloven eller i regler fastsat i medfør af loven.

Til nr. 8 (§ 23, stk. 1)

Efter den gældende lovs § 23, stk. 1, kan kommunalbestyrelsens afgørelser truffet i henhold til loven, for så vidt angår retlige spørgsmål, påklages til statsforvaltningen. Dog er der oplyst en række bestemmelser i henhold til hvilke, kommunalbestyrelsens afgørelser ikke kan påklages.

Ved ændringen af byggeloven ved lov nr. 575 af 6. juni 2007 blev kapitel 4 A om byggeskadeforsikring indført, heriblandt bestemmelsen i § 25 D, stk. 2. Efter denne bestemmelse kan kommunalbestyrelsens afgørelser i henhold til stk. 1, ikke påklages til anden administrativ myndighed.

Ved ændringen af byggeloven i 2007 blev den almindelige klagebestemmelse vedrørende klageadgang over kommunalbestyrelsens afgørelser ikke konsekvensændret i forhold til ovenstående.

Med den foreslåede ændring tilføjes der i klagebestemmelsen i § 23, stk. 1, en henvisning til § 25 D, stk. 2, efter hvilken bestemmelse, kommunalbestyrelsens afgørelser ikke kan påklages til anden administrativ myndighed. Den foreslåede ændring er således alene en lovteknisk ændring, der ikke tilsigter en ændring i den gældende retstilstand.

Til nr. 9 (§ 28, stk. 2)

Den gældende lovs § 28, stk. 2, blev indsat i byggeloven ved lov nr. 252 af 6. maj 1993 og ændret ved lov nr. 389 af 2. maj 2012. Bestemmelsen giver ministeren adgang til at bemyndige en eller flere virksomheder til at behandle sager om godkendelse af materialer, konstruktioner og udførelsesmåder. § 28, stk. 2, blev oprindeligt indsat efter, at statsrevisorerne i deres beretning nr. 5 1991 om opkrævning af gebyrer og formålsbestemte afgifter rejste spørgsmål om, hvilket hjemmelskrav der må opstilles, når myndighedsudøvelse med tilhørende opkrævning af betaling henlægges til et aktieselskab.

Efter statsrevisorernes beretning blev § 28, stk. 2, ændret således, at der findes udtrykkelig lov-hjemmel til, at aktieselskaber og private virksomheder kan udføre myndighedsopgaver i forbindelse med behandling af sager om godkendelse af materialer, konstruktioner og udførelsesmåder.

§ 28, stk. 2, blev ændret i 2012 ved lov nr. 389 af 2. maj 2012 med det formål at ophæve det lov-bundne monopol, som ETA Danmark A/S har haft til at behandle sager om godkendelse af materialer, konstruktioner og udførelsesmåder siden bestemmelsens indførelse i 1993. Efter ændringen i maj 2012 vil administrationen af godkendelsesordningen for byggevarer i kontakt med drikkevand blive konkurrenceudsat. Konkurrenceudsættelsen vil betyde, at administration af ordningen kan ske på et akkrediteret grundlag med tilsyn af DANAK, som er Danmarks nationale akkrediteringsorgan. Herved kan godkendelsesordningen varetages af en eller flere virksomheder.

I forbindelse med ophævelsen af ETA Danmark A/S' monopol til at behandle sager om godkendelse af materialer, konstruktioner og udførelsesmåder, udfærdiges der med hjemmel lovens § 28, stk. 2, § 31, stk. 1, og § 31A, stk. 1, nye regler, der skal danne grundlag for udstedelse af godkendelser for byggevarer i kontakt med drikkevand.

Den foreslåede ændring af § 28, stk. 2, er alene en konsekvensændring, således at behandlingen af sager om godkendelse af materialer, konstruktioner og udførelsesmåder ikke alene kan ske i henhold til bygningsreglementet, men også i henhold til andre regler udstedt i medfør af byggeloven.

Til nr. 10 (§ 28, stk. 2, 3. pkt.)

Efter de almindeligt gældende forvaltningsretlige regler om administrativ rekurs, kan afgørelser, der er truffet af de virksomheder, der i henhold til byggelovens § 28, stk. 2, bemyndiges til at behandle sager om godkendelse af materialer, konstruktioner og udførelsesmåder, påklages til klima-, energi- og bygningsministeren. I praksis kan klage indgives til Energistyrelsen, da myndighedsopgaver efter byggeloven er delegeret til Energistyrelsen. Energistyrelsens afgørelser kan herefter påklages til klima-, energi- og bygningsministeren.

Den foreslåede ændring bemyndiger klima-, energi- og bygningsministeren til at fastsætte regler om klageadgangen, herunder at klageadgangen til Energistyrelsen indskrænkes til alene at angå retlige spørgsmål. Begrænsningen til retlige spørgsmål betyder, at Energistyrelsen i klagesagsbehandlingen ikke kan påse det skøn, som en godkendelsesvirksomhed har udøvet, men Energistyrelsen kan påse, hvorvidt godkendelsesvirksomheden har varetaget sagsbehandlingen i henhold til de gældende regler.

Den foreslåede ændring bemyndiger endvidere klima-, energi- og bygningsministeren til at fastsætte regler, der afskærer klageadgangen til ministeren. Dette vil medføre, at Energistyrelsens afgørelser ikke kan påklages til anden administrativ myndighed.

Den foreslåede ændring bemyndiger endvidere ministeren til at fastsætte frister for, hvornår en klage til Energistyrelsen over en godkendende virksomheds afgørelse senest kan indgives. Ved udmøntning af bestemmelsen påtænkes det, at der fastsættes en klagefrist på 4 uger regnet fra den dag afgørelsen meddeles adressaten. Herved vil klagefristen være den samme for de parter, der skal klage over kommunalbestyrelsens afgørelser i byggesager og for de parter, der skal klage over godkendelsesvirksomhedernes afgørelser.

Til nr. 11 (§ 28, stk. 3, der bliver stk. 4)

Den gældende lovs § 28, stk. 3, bestemmer, at ministeren kan fastsætte regler om gebyrer for de foranstaltninger, der iværksættes i medfør af § 4 A, § 6, stk. 3, og § 15.

Den foreslåede ændring er en lovteknisk præcisering af, at gebyrer kan opkræves for de foranstaltninger, der iværksættes i medfør af regler, der er udstedt i medfør af § 4 A, § 6, stk. 3, og § 15, da § 28, stk. 3, ikke i sig selv indeholder hjemmel til, at der kan iværksættes foranstaltninger i medfør af §§ 4 A, 6, stk. 3 og 15.

Til nr. 12 (§ 30, stk. 1)

Efter den gældende § 30, stk. 1, litra f, kan den, der ikke efterkommer et påbud efter § 18 B, stk. 2, idømmes straf af bøde.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget om at ændre § 18 B, stk. 3, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 3. § 30, stk. 1, litra f, foreslås ændret således, at bestemmelsen ikke alene vedrører dokumenter, men enhver oplysning uanset om denne måtte findes i et andet format, eksempelvis elektronisk.

Derudover foreslås bestemmelsen ændret, således at den der ikke efterkommer et påbud efter såvel § 18 B, stk. 2, som § 18 B, stk. 3, kan straffes med bøde.

Efter ændringen vil bestemmelsen medføre, at den, der ikke efterkommer et påbud efter § 18 B, stk. 2 eller stk. 3, om at udlevere oplysninger med relevans for sagen, kan idømmes straf af bøde. Straf-

febestemmelsen i § 30, stk. 1, litra f, finder anvendelse i forhold til såvel fysiske som juridiske personer, der undlader at efterkomme et påbud udstedt i medfør af § 18 B, stk. 2 og 3.

Til nr. 13 (§ 30 C)

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at klima-, energi- og bygningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler med henblik på opfyldelse af Danmarks forpligtelser i henhold til EU-retten inden for lovens område.

Bemyndigelsen tænkes anvendt ved mindre ændringer eller justeringer af direktivet om bygningsenergimæssige ydeevne, direktivet om energieffektivitet i slutanvendelserne og om energitjenester, direktivet om rammerne for fastlæggelse af krav til miljøvenligt design af energirelaterede produkter, direktiv om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer (byggevareforordningen) eller ved andre retsakter, der overvejende er af teknisk karakter, eller hvis det viser sig, at der er behov for yderligere regler for at gennemføre eksisterende retsakter.

Bemyndigelsen kan også tænkes anvendt i tilfælde, hvor Danmark og de øvrige EU-lande er forpligtede til at gennemføre en ændring af direktiverne i national lovgivning, og hvor den enkelte medlemsstat ikke overlades noget betydningsfuldt skøn i forhold til gennemførelsen af indholdet af direktiverne.

Endelig kan bemyndigelsen anvendes, hvor ændring eller nyaffattelse af tværgående EU-direktiver, som f.eks. direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og direktiv 2006/123/EF om tjenesteydelser i det indre marked (servicedirektivet), har direkte betydning for lovens område. Folketingets europaudvalg og Folketingets klima-, energi- og bygningsudvalg vil få forelagt de eventuelle ændringer af EU-retten i overensstemmelse med procedurerne herfor.

Bestemmelsen vil finde anvendelse som supplement til de bemyndigelser, der indgår i loven i øvrigt.

Til nr. 14 (§ 31, stk. 1)

Da byggevaredirektivet afløses af byggevareforordningen, foreslås henvisningen i bestemmelsen ændret fra ”direktiv” til ”forordning”. Europa-Parlamentets og rådets forordning (EU) Nr. 305/2011 af 9. marts 2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF (byggevareforordningen) giver mulighed for, at der kan udpeges flere virksomheder, som kan udstede europæiske tekniske vurderinger. Derfor foreslås det, at denne mulighed gengives i byggeloven. I forlængelse heraf ændres terminologien fra ”selskab” til ”virksomhed”. Ligeledes anvender byggevareforordningen terminologien ”vurdering” i stedet for ”godkendelse”, hvilket derfor foreslås ændret i overensstemmelse hermed.

Ændringen har ikke nogen indholdsmæssig betydning. Den manglende klageadgang til ministeren er en videreførelse af gældende ret.

Til nr. 15 (§ 31, stk. 2)

I byggelovens § 31, stk. 1, tilføres ordet ”køling”.

Den foreslåede ændring er alene en præcisering af, at klima-, energi- og bygningsministeren ligeledes kan fastsætte regler om installationer til måling af udgifter til køling, således at der opnås en endnu mere fyldestgørende implementering af Europaparlamentet og Rådets direktiv nr. 2006/32/EF af 5. april 2006 om energieffektivitet i slutanvendelserne og om energitjenester samt om ophævelse af Rådets direktiv nr. 93/76/EØF, art. 13, stk. 1.

Til nr. 16

Det foreslås at § 31, stk. 3 ophæves, da den indholdsmæssigt er indeholdt i den gældende lovs § 31, stk. 5, der efter den foreslåede ændring bliver § 31, stk. 3.

Desuden foreslås en ophævelse af § 31, stk. 4, da indholdet af bestemmelsen ikke længere anvendes.

Til nr. 17 (§ 31, stk. 5)

Byggevareforordningen (Europarlamentets for Rådets forordning (EU) Nr. 305/2001 af 9. marts 2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og om ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF), erstatter endeligt 1. juli 2013 byggevedirektivet (Rådets direktiv 89/106/EØF).

I henhold til byggevareforordningen skal den Danske Akkrediterings- og Metrologifonds (herefter benævnt DANAK) kunne kræve betaling for opgaver i forbindelse med de opgaver der følger af at skulle udpege, vurdere, notificere og overvåge de notificerede virksomheder. Dette er en videreførelse af de opgaver, som DANAK i dag varetager på byggevarerområdet. Med henblik på at sikre en korrekt anvendelse af byggevareforordningen er det derudover hensigten, at DANAK tillægges en række opgaver i forbindelse med udpegning, overvågning og vurdering af tekniske vurderingsorganer. Det skal være muligt for DANAK at kræve betaling for opgaver i forbindelse med disse opgaver.

Det foreslås, at DANAK inden for en ramme aftalt mellem organet og klima-, energi- og bygningsministeren kan kræve betaling for de opgaver, som DANAK bliver pålagt i medfør af de forordninger og direktiver, der fremgår af forslaget § 31, stk. 5, 1. pkt. Reglerne for opkrævning af betaling, skal ske i overensstemmelse med, hvad der gælder på akkrediteringsområdet, som reguleres af Erhvervsfremmeloven. Efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 339/93, som gælder for DANAK's virksomhed som Danmarks nationale akkrediteringsorgan, skal DANAK udøve sin virksomhed uden fortjeneste for øje. Dette princip skal også gælde ved prisfastsættelsen af de ydelser, som DANAK skal varetage i henhold til de forordninger og direktiver, der henvises til i forslaget til § 31, stk. 5, 1. pkt.

Priserne for opgaverne beskrevet i § 31, stk. 5, 1. pkt., vil ligesom på akkrediteringsområdet blive offentliggjort på DANAK's hjemmeside.

Det foreslås endvidere, at forslaget § 31, stk. 5, 1. pkt. nævner, at klima-, energi- og bygningsministeren også kan fastsætte regler om DANAK's opgaver i henhold til forordninger. Denne tilføjelse skyldes det forhold, at byggevareforordningen 1. juli 2013 endeligt erstatter byggevedirektivet.

Til § 2
Lov om bygnings- og boligregistrering

Til nr. 1 (§ 3, stk. 6)

Den gældende bestemmelse blev indsat ved lov nr. 1276 af 2009, der åbnede for indsamling af energiforbrugsoplysninger til BBR. Det har vist sig, at bestemmelsen er formuleret uhensigtsmæssigt bredt, idet bestemmelsen kan opfattes som en hindring for, at myndigheder benytter de indsamlede energiforbrugsoplysninger til at målrette de energibesparende aktiviteter til forbrugere med et særligt højt energiforbrug, hvilket for mange kommuner er en vigtig bestanddel i den klimainsats, der udføres i kommunerne.

På den baggrund foreslås bestemmelsen præciseret således, at begrænsningen på anvendelsen af registrets oplysninger alene gælder benyttelsen af oplysninger om den enkelte energiforbrugers energiforbrug til kontrol af forhold, der er uvedkommende for det oplysnings- og energieffektiviseringsformål, som energiforbrugsoplysningerne er indsamlet til.

Myndighederne vil som hidtil kunne anvende de indsamlede energiforbrugsoplysninger i forbindelse med løsningen af myndighedsopgaver under overholdelse af de almindelige saglighedskrav i forvaltningen.

Af bemærkningerne til lovforslaget til lov nr. 1429 af 2010, fremgår at energiforbrugsoplysningerne i BBR gerne må anvendes som grundlag for kvalitetssikring af oplysningerne i BBR. Dette forhold forbliver uændret.

Til nr. 2 (§ 4, stk. 4)

Efter den gældende § 4, stk. 4, i BBR-loven, kan ministeren for by, bolig og landdistrikter fastsætte regler om, at virksomheder, der leverer elektricitet, fjernvarme, naturgas, bygas eller fyringsolie, skal meddele oplysninger om den enkelte slutbrugers energiforbrug til BBR.

Med den foreslåede ændring af § 4, stk. 4, skabes der mulighed for, at oplysninger om energiforbruget i bygninger kan suppleres med oplysninger om det varmeanlæg, der hos slutbrugeren er koblet til energiforbruget. Med ændringen tænkes især på naturgasleverandøren, der ligger inde med specifik individuel viden om det enkelte naturgasfyret hos slutbrugeren. Den nye hjemmel tænkes således primært anvendt til at indsamle grundlæggende viden om naturgasfyrets installationsår, effekt og type. Oplysningerne skal bl.a. anvendes af Energistyrelsen i forbindelse med implementeringen af bygningsdirektivets art. 14 om eftersyn af varmeanlæg.

Oplysningerne tænkes desuden benyttet af energikonsulenter og andre parter, der udfører den lovpålagte energimærkning, og i forvejen har adgang til oplysninger i BBR om det registrerede energiforbrug. De tekniske oplysninger om naturgasfyrets installationsår, effekt og type skal i forvejen indhentes af energimærkningsfirmaet fra bygningsejerne. Dette pålægger både bygningsejer og energimærkningsfirma en byrde ved såvel indsamlingen af oplysningerne som ved den efterfølgende kontrol heraf. Da de data, som energiforsyningsvirksomhederne indberetter, må formodes at være præcise, vil forslaget medføre, at kvaliteten af energimærkningerne højnes.

De herigennem indsamlede tekniske oplysninger om en bygnings varmeanlæg vil blive distribueret fra BBR i overensstemmelse med registrets almindelige regler for videregivelse, fastlagt ved § 5 og 6 i lov om bygnings- og boligregistrering.

Til nr. 3 (§ 4, stk. 5)

Efter den gældende § 4, stk. 5, i BBR-loven, kan ministeren for by, bolig og landdistrikter fastsætte regler om, at Energinet.dk skal give oplysninger om den enkelte slutbrugers energiforbrug til BBR. På el-området råder Energinet.dk over et stamdataregister med tekniske oplysninger om alle landets forbrugssteder. Energinet.dk har således bl.a. oplysninger om tilsluttede produktionssteder for vedvarende energi, og kan derfor af BBR benyttes til at identificere forekomsten af solcelleanlæg, små husstands-vindmøller med en kapacitet under 6 kWh og lignende mindre elproducerende og/eller elforbrugende installationer.

Med den foreslåede ændring af § 4, stk. 5, skabes der mulighed for, at oplysninger om sådanne tilsluttede installationer kan kombineres med BBR-data. Med ændringen tænkes især på, at sikre en effektiv offentlig registreringspraksis for de mange nye husstands-solcelleanlæg, der etableres i disse år. Ejere af solcelleanlæg er ofte fokuserede på, at investeringen i et solcelleanlæg til f.eks. 150.000 kr. er medvirkende til at øge husets værdi. Kommunerne oplever derfor et stigende pres fra solcelleejere, der ønsker forekomsten af et solcelleanlæg dokumenteret ved registrering i BBR. Dette kommunale sagsbehandlingsarbejde kan spares, hvis oplysningerne om solceller automatisk overføres fra Energinet.dk til BBR.

Oplysninger om elproducerende og elforbrugende installationer på adressen tænkes herudover benyttet af energikonsulenter og andre parter, der udfører den lovpligtige energimærkning. De tekniske oplysninger om f.eks. solcelleanlæggets kapacitet, vil om alle omstændigheder skulle indgå i energimærkningen af bygningen. Ved en automatiseret indsamling af data spares såvel bygningsejer som energimærkningsfirma for en byrde ved såvel indsamlingen af oplysningerne som ved den efterfølgende kontrol heraf. Da de data, som elnetvirksomhederne indberetter til Energinet.dk, må formodes at være præcise, vil forslaget medføre, at kvaliteten af energimærkningerne højnes.

De herigennem indsamlede oplysninger om de elproducerende og elforbrugende installationer vil blive distribueret fra BBR i overensstemmelse med registrets almindelige regler for videregivelse, fastlagt ved § 5 og 6 i lov om bygnings- og boligregistrering.

Til nr. 4 (§ 9a, stk. 6)

I forbindelse med ressortændringen af 3. oktober 2011 blev bestemmelsen i BBR-lovens § 9 a, stk. 6, uaktuel, idet ansvaret for loven overgik til ministeren for by, bolig og landdistrikter. Samtidig ophørte Erhvervs- og Byggestyrelsen med at eksistere. På den baggrund ophæves bestemmelsen.

Til § 3

Til nr. 1

Det foreslås, at ændringen af byggeloven træder i kraft den 1. juli 2013.

For så vidt angår ændringen af byggeloven skal det bemærkes, at byggeloven alene finder anvendelse på opførelse af ny bebyggelse, eller hvor der eksisterer en anden form for nyt forhold, eksempelvis ved væsentlige ombygninger, ændret anvendelse af en bebyggelse etc. Det fremgår derfor af byggelovens § 2, stk. 4, at byggeloven alene finder anvendelse på bestående bebyggelse, uanset tidspunktet for bebyggelsens opførelse, når de enkelte bestemmelser indeholder udtrykkelig hjemmel herfor.

Ændringen af byggeloven har alene et fremadrettet sigte og regulerer ikke eksisterende bebyggelse. Eksisterende transportable konstruktioner kan blive omfattet af reglerne om den nye certificeringsordning. Certificeringsordningen er frivillig, hvorfor ejere af transportable konstruktioner ikke er underlagt et krav om, at deres konstruktioner skal certificeres.